

GORSKI

popotnik

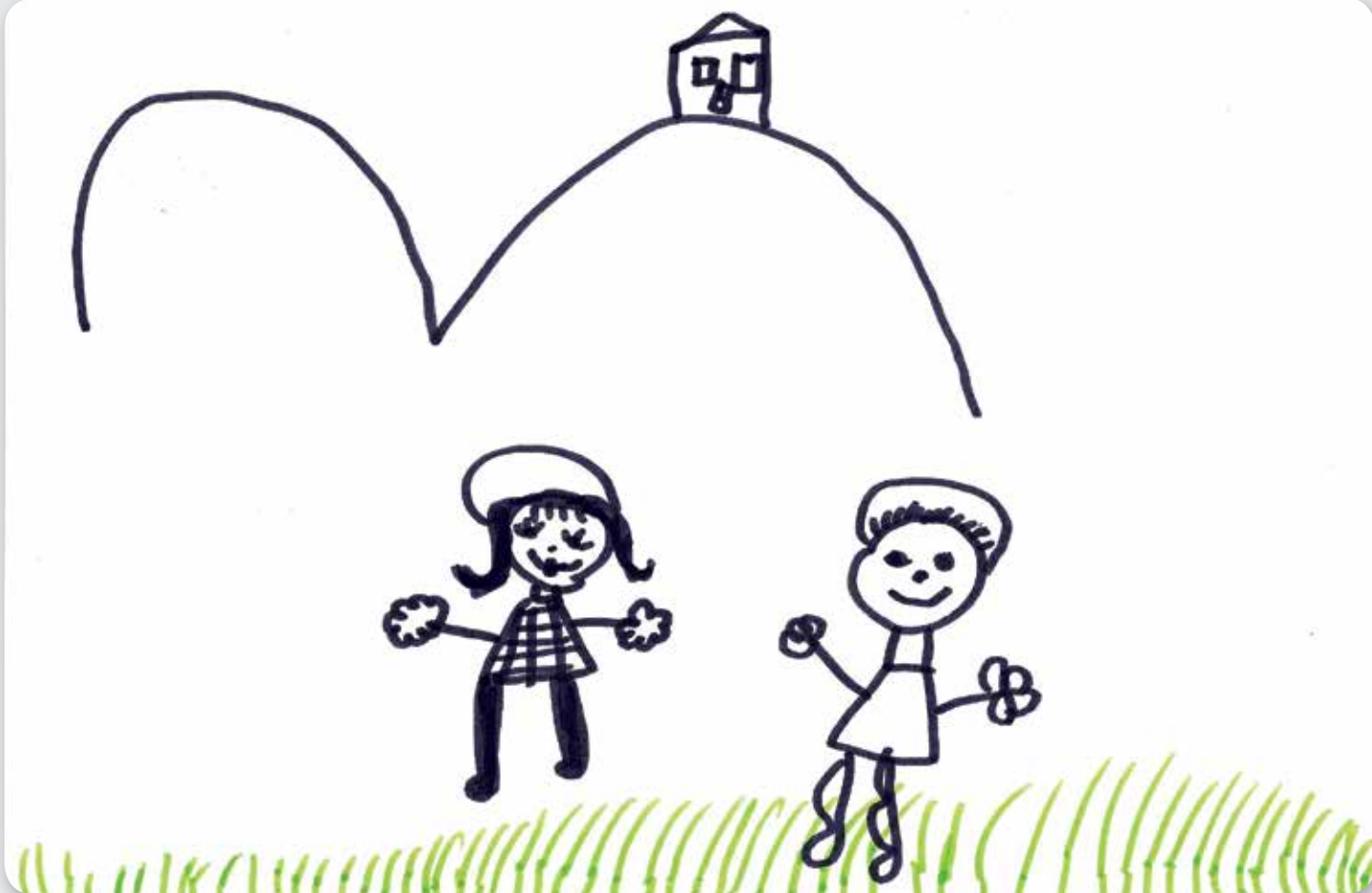

Revija planinskega društva Integral
Leto XXXIII, februar 2013

št.

1

Mama in ata gresta na Šmarno goro. Mama teče prva, ata pa jo lovi. - Narisala: Miša

Mama in ata gresta na Triglav, sneži, spodaj je iglu. Do vrha pelje pot, na začetku poti je parkiran avto - Suzuki - kar označuje veliki S spredaj :) Notri sta Miša in Živa. - Narisala: Miša

UVODNIK	4
STOPIMO SKUPAJ!	5
30 LET GORSKEGA POPOTNIKA	6
KAM GREMO	11
KOŽELJEVA POT, 2. 3. 2013	11
DOBRČA (1634 m), 9. 3. 2013	11
PEČ-TROMEJA (1508 m), 16. 3. 2013	11
SUHI VRH – NANOS – strma pot (1313 m), 23. 3. 2013	12
OBZOVO, 1. 4. 2013	12
SREČANJE POBRATENIH DRUŠTEV SPD TRST IN PD INTEGRAL, (Rilkejeva pot Devinski grad), 7. 4. 2013	13
PUFIJEV POHOD NA ČEMŠENIŠKO PLANINO, 13. 4. 2013	14
LAČNA – KUK – VELA GRIŽA, 20. 4. 2013	14
VIŠEVNIK (ČEZ KAČJI ROB, 2050 m), 27. 4. 2013	15
PONOVNO V TREH DNEH PREK POHORJA, 1. – 3. 5. 2013	15
MENINA PLANINA (1453 m), 4. 5. 2013	15
PRISTOVŠKI STORŽIČ (1795 m) Avstrija, 11. 5. 2013	16
BOGATIN (1977 m) – LANŽEVICA (2003 m), 18. 5. 2013	17
KUŽELJSKA STENA IN IZVIR KOLPE, 25. 5. 2013	17
KAMNITI LOVEC (2071 m), Italija, 1. 6. 2013	17
POHOD NA URŠLJO GORO (1699 m), 8. 6. 2013	18
OJSTRNIK, 16. 6. 2013	19
ROGATEC (1557 m), LEPENATKA (1425 m), 22. 6. 2013	19
GRINTOVEC (2558 m), 29. 6. 2013	20
JEZERSKA KOČNA, 6. 7. 2013	20
PREČENJE KARAVANK (s/a), 13.-14. 7. 2013	21
LASTOVO, 30. 4.-4. 5. 2013	21
MLADINSKI KOTIČEK	22
MLADINSKI ODSEK PD INTEGRAL – PLAN ZA LETO 2013	22
STONOGICE NA ROŽNIKU	23
IZLET V KEKČEVO DEŽELO	23
PLANINSKI TABOR OD 11. 6. DO 15. 6. 2012 – PRVIČ	26
PLANINSKI TABOR OD 11.6. DO 15.6.2012 – DRUGIČ	28
KJE SMO BILI	30
POHOD NA PLANINO PRI JEZERU, 28. 6. – 1. 7. 2012 – DEVETIČ	30
DOŽIVETI ČRNO GORO, 12. – 24. 7. 2012	31
FOTOZGODBA IZ ČRNE GORE	34
SREDIN JESENSKI POTPURI	35
FOTOUTRINIKI S 36. POHODA NA TRIGLAV	37
TURISTIČNO-PLANINSKI POTEPI ČLANOV SPDT PO BOLGARIJI	38
ZANIMIVOSTI	40
PLAKETA DRŽAVNEGA SVETA LETOS TUDI MARINKI KOŽELJ STEPIC	40
VRHOVI PRIJATELJSTVA	40
ZAHVALA	41
IZLETI OB SREDAH 2013	41
PLAN IZLETOV PD INTEGRAL 2013/14	44

GORSKI

Popotnik

Leto XXXIII/številka 1, februar 2013

ISSN 2232-397X.

Natisnili smo: 350 izvodov

Izdaja:

PLANINSKO DRUŠTVO
INTEGRAL,

Celovška cesta 160,
1000 Ljubljana,

Tel.: 01 58 22 751, gsm: 031 259 156

e-mail: pdintegral@siol.net,

url: www.pdintegral.si

Nina Miklič, e-mail: nina.miklic@lpp.si

Uradne ure, vsak četrtek od 9. do 11.
in od 16. do 18. ure

Prispevke pošiljati na:
silva.papez@lpp.si

Zanj:

TOMO RUSIMOVICH, podpredsednik

Odgovorni urednik:

TOMO RUSIMOVICH

Uredniški odbor:

TOMO RUSIMOVICH,
BOJANA BURNIK,
ENES HALILOVIC,
ANTON TROPE

Tehnično uredništvo:

SLAVKO KRUŠNIK,
SILVA PAPEŽ,
MARUŠA REYA

Oblikovanje in prelom:

VID GUDIČ

Jezikovni pregled:

SILVA PAPEŽ
SLAVKO KRUŠNIK

Grafična priprava za tisk in tisk:

PARTNER GRAF D.O.O.

Fotografija na naslovnici:

ZIMSKI POHOD PLANINSKEGA
KROŽKA OŠ O. KOVAČIČ,
Mitja Premerl

Vse članice, člane in simpatizerje Planinskega društva INTEGRAL
vljudno vabimo na

**39. redni letni
ZBOR ČLANOV,**

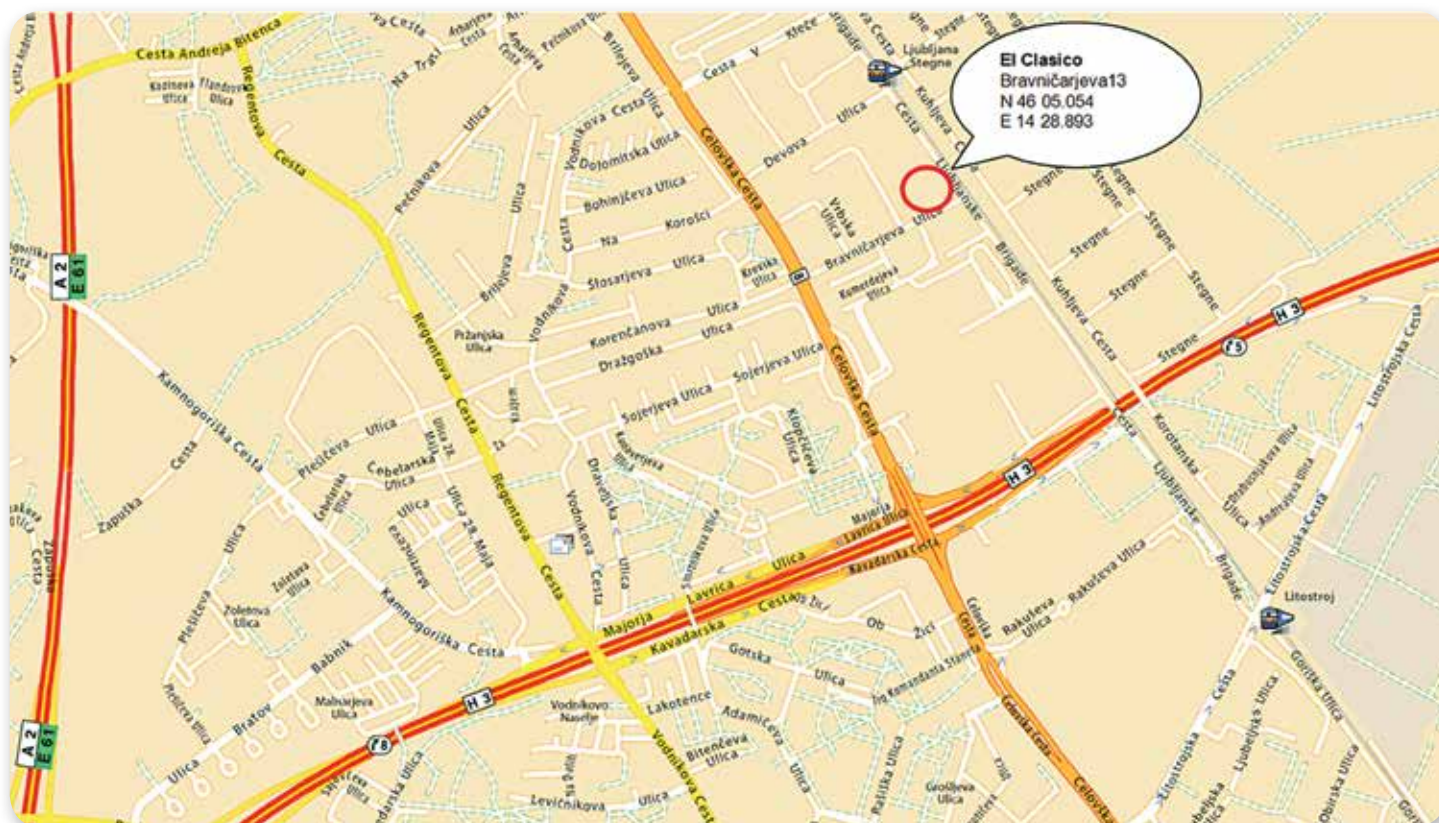
ki bo v petek, 22. februarja 2013, s pričetkom ob 18. uri

**v restavraciji EL CLASICO (MH-Modra hiša),
Bravničarjeva 13, Ljubljana Šiška
(poleg Porsche Slovenija)**

Po uradnem delu zbora z ustaljenim dnevnim redom bo večerja z zabavo.

Vabljeni!

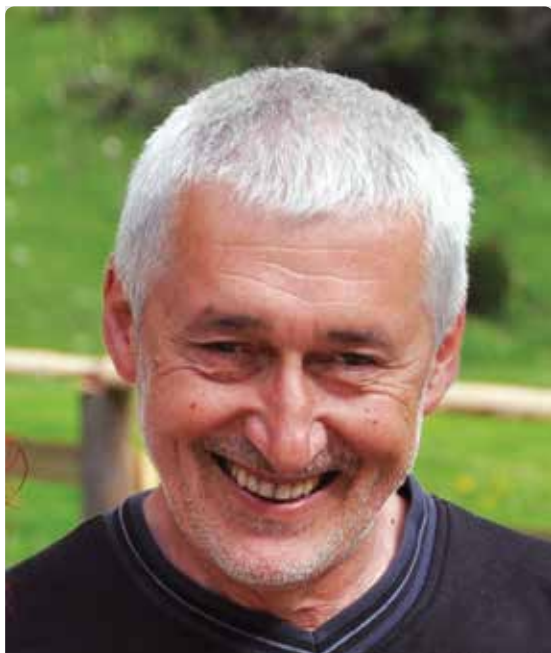
Tomo Rusimovič,
podpredsednik

STOPIMO SKUPAJ!

○ Tomo Rusimovič

Izrek, ki ga vsi poznate, je bil v zadnjem letu uporabljen bolj pogosto kot v prejšnjih letih. Stopimo skupaj: za žrtve poplav, za šolske potrebščine revnih otrok, za šolsko malico, za družino brez doma, za zdravo hrano, za boljši jutri, za socialno državo, za delovna mesta itd. Kriza je potrebo, da »stopimo skupaj«, dala na pomembno mesto v naši družbi; ker ne pomaga država, »stopimo skupaj«? Včasih smo stopili skupaj, če je sosedu v vasi pogorela hiša, ob naravnih nesrečah in podobnih socialnih stiskah, danes pa se pričakuje, da bomo sami poskrbeli za stvari, ki nam jih ne more (noče? ne zna?) zagotoviti država. In ni in ne more biti za vse izgovor svetovna kriza. Kriza je v odnosih in zaupanju, brezbržnost do sočloveka pa postaja vse bolj pravilo kot izjema. Ker smo preveč »zavozili«, je res treba stopiti skupaj in narediti nekaj korenitega: v družini, v našem socialnem okolju, v sosesčini, v službi, v prostovoljnem društvu, v odnosu do narave in tako naprej, vse do države in sveta. Toliko za uvod!

Kriza se ni ognila niti našega društva: kriza odnosov, kriza novih idej, vrtičkarstvo, izpeta rutina, samozadostnost, Petrovo načelo in še kaj bi se lahko našlo. Vse teče, vendar so skoraj vsi aktivni člani bolj ali manj nezadovoljni. Zadnjih 10 let vodimo društvo preveč rutinsko, vodniki skrbijo za izlete, gospodar s svojo ekipo skrbi za vzdrževanje in obratovanje koč, markacisti vzdržujejo planinske poti in tako naprej vsak po svoje, profitna in neprofitna dejavnost tečeta, da še sami ne vemo, kako, pa je leto naokoli. Vse po zaslugi pridnih in iznajdljivih posameznikov. Nato pa spet občni zbor in začetek nove sezone...

Jeseni je počilo: skoraj hkrati sta odstopila predsednik društva in načelnik gospodarskega odseka, po dolgih letih pa je dobilo delo tudi častno razsodišče društva. Podpredsednik je prevzel vodenje društva, pomirili smo strasti, sprejeli odstopa, obravnavali pritožbo zoper člana društva na častnem razsodišču in pred nami so volitve novih organov društva. Kako naprej?

Največje bogastvo in vrednota v vsakem društvu so odnosi med aktivnimi člani. Ti odnosi dajejo ljudem polet, da jim je užitek sodelovati in soustvarjati dosežke društva, pa naj bodo to planinci, gasilci, lovci ali pevski zbor! Volitve organov društva PD Integral so idealna priložnost, da se odnosi na novo uredijo, da zaživijo nove ideje in razvojne usmeritve. Kadrovska komisija, ki vodi kandidacijski postopek, ima v rokah vse niti prihodnosti. Pri imenovanju funkcionarjev društva si mora prizadevati, da bo našla in pridobila ljudi, ki bodo postavili interese društva pred svoje lastne interese oziroma pred interese odseka, ki ga vodijo. Če tako uspemo pridobiti kritično maso »pozitivcev«, bodo ti sami izločili »negativce«. Kakovost delov ne more predstavljati kakovosti celote, če vsak delček nima za cilj kakovost celote (tako pravijo pri Rolls-Royceu)!

Na dobro usposobljenih, motiviranih in povezanih prostovoljcih, ki sestavljajo organe društva, sloni uspešnost društva.

30 LET GORSKEGA POPOTNIKA

◦ **Marinka Koželj Stepic** (nadaljevanje)

1997

Prva številka je prinesla zanimive zapise izletov, ki so bili udeleženi. Sašo - Kugy je šaljivo opisoval tradicionalni pohod na Triglav pod vodstvom Mihe in Hermana in še 11 udeležencev. Vse se je vrtelo okrog številke 13 in smo se kljub temu ali pa ravno zato imeli prav imenitno. Sledil je zapis izleta v Neznano - na Dobrač in kako je Marta v duty free kupila viski, katerega pa na žalost 18 udeležencev ni razdelila. Marinka Koželj Stepic je opisala vztrajno obleganje Lipanskega vrha, ki so ga zaradi nevarnosti snežnih plazov zamenjali z vzponom na Slivnico, nato pa teden pozneje le osvojili. Sledil je še zapis z naslovom En dan v Karpatih, tak, kakršnega je doživela Marinka. V rubriki Kam bomo šli so bili kratko predstavljeni: Porezen, Goriška Brda, Korzika in Kornati ter objavljen program izletov za vse leto in še dva meseca v naslednjem letu. Sledila so podrobna poročila o delu gospodarskega odseka Janija Vodnika, finančno poročilo Pavle Glavič, poročilo o delu Mladinskega odseka Andreja Ločniškarja in poročilo Odseka za varstvo narave Marjane Osojnik Rupnik. Ona je pripisala še nekaj zanimivosti s področja ekologije. Valči Marolt je opisala, kako je skupaj z drugimi kandidati iz našega PD postala pravi izprašani markacist. Številka se je zaključila z opisom Vzpenjanja na ognjenike Mehike (Marinka Koželj Stepic), Odkritja spominske plošče Mariu Miliču (Mika Vraber), Smeha na vseh poteh (Slavko Krušnik) in odlomka iz knjige Spomini in opomini Janka Mlakarja.

Druga številka je prinesla zapise, kako je bilo na Nanosu in Goriških Brdih. V nadaljevanju so vodniki z lepimi opisi vabili na Porezen, na Viševnik, na srečanje s pobratnim SPD Trst, v Krnico, na Stegovnik, na dvodnevno turo od Krvavca preko Kokrskega sedla v Kamniško Bistrico, na Spodnje Bohinjske gore, v Robanov kot in Klemenčo jamo, na 21. pohod na Triglav, na Pristovski Storžič, na Matajur in na Krn. Franc Bergant je vabil na Slovaško - Visoke Tatere in na tabor za šoloobvezne otroke na Planini pri Jezeru. Marinka Koželj Stepic je pripravila že tradicionalno planinarjenje po Kornatih in zanimivo potepanje po Korziki. Tomo Rusimovič je pripravil rafting, tokrat po reki Isel v Avstriji. Sledilo je še poročilo odsekov. Marinka Koželj Stepic je napisala prispevek o vremenu v gorah in nevšečnostih zaradi neugodnih vremenskih razmer. Za zaključek je bila še informacija, da je Slavko Krušnik izdal drugi del knjige Smeh na vseh poteh in odlomek iz knjige Spomini in opomini znanega pisatelja planinskih dogodivščin, Janka Mlakarja.

V zadnji, tretji številki so vodje skupin na Triglav opisali dogodivščine, vodniki pa vabili na Kostanjevo nedeljo, na

Mirno goro, na Planino, na pohod na Tisje, na Komno, na Lisco, na Kamniški vrh in na Javornik nad Črnim vrhom. Pavla Glavič je podrobno pisala o tem, koliko in kdo vse je bil poleti na naši koči. Najpomembnejšo novico je opisal Jani Vodnik pod naslovom Ujeli smo sonce, torej namestili solarne module, ki v idealnih razmerah zmorejo 500 W. Sledili so še trije zapisi Marinke Koželj Stepic o planinarjenju po Kornatih, o vzponu na Laserzwand v Lienških Dolomitih in o vzponu na Monte Rotondo na Korziki. V tej in prejšnji številki je bilo objavljenih nekaj pesmi Zvonka Čemažarja. Za zaključek je bil odlomek iz knjige Spomini in opomini Janka Mlakarja.

1998

V prvi številki je bil v rubriki Kje smo bili le en sam sestavek, a toliko več v rubriki Kam bomo šli. Tu so bila vabila na Snežnik, na Kriško goro in Tolsti vrh, na Limbarsko goro, na Zasavsko planinsko pot, na Krvavec, na Kozji vrh, na Stegovnik, na Peco in v rudnik Mežica. Objavljen je bil celoten program izletov za leto 1998. Ni manjkalo vabilo MDO PD Ljubljana na tri akcije, ki se jih lahko udeležijo člani vseh PD v regiji. To so bile: Odprta planinska šola, Planinarjenje po Korziki in Potepanje po Kornatih. Predstavljena so bila predvidena dela na naši koči, Odsek za varstvo narave je prispeval nekaj drobnih zanimivosti. V celoti je bil objavljen Častni kodeks slovenskih planincev. Objavljen je bil tudi izveček zapisnika UO PZS, ki govori o nesrečah v gorah in vzrokih zanje. Iz knjige Pavla Šegule je bil povzet odlomek z naslovom Na gore le dobro obuti, oblečeni in opremljeni. Marinka Koželj Stepic je pripravila sestavek, kako kupiti prave planinske čevlje. Dodana je bila še informacija o vrstah članarine, prispevek v spomin dr. Janiju Kokalju, reševalcu, ki se je ponesrečil med vajo GRS na Okrešlju, ter odlomek iz knjige Janka Mlakarja Spomini in opomini.

Druga številka je prinesla zapis mladega planinca Jureta o izletu na Kriško goro, Marinke Koželj Stepic o vzponu na neimenovan vrh, visok 2202 m, na južnem otoku Nove Zelandije. Z Anico, ki sta ga v neugodnih razmerah osvojili, sta ga poimenovali Najin vrh. Sledil je še zapis Slavka Krušnika o osvojitvi najvišjega vrha Madžarske, Kekes Teta, ki je visok 1014 m. Sonja Dremelj je popisala spomine na Pufija. Sledili so podrobni opisi izletov, ki so bili v planu, in sicer na Olševo, na srečanje s planinci SPD Trst, na Lepo Špičje, na Kornate, na Korziko, v Lienške Dolomite, na Kurji vrh, na tradicionalni pohod na Triglav, na Bohor, na Debeli vrh, na Matajur in na Batognico. Predstavljene so bile cene prenočišč in osnovne prehrane na naši koči. Sledila so poročila o delu odsekov v prejšnjem letu. Iz zloženke Inštituta za varovanje

zdravja je bil povzet sestavek o klopu kot veliki nevarnosti za planince. Za konec že kar nekajkratno nadaljevanje odlomkov iz knjige Janka Mlakarja. Tokrat je na njemu značilen, šaljiv zapis predstavil različne vrste in podvrste planincev.

V tretji številki Mika Vraber opisuje izlet na Lepo Špičje, čudovito potepanje le dveh planincev. Kornatom sta bila namenjena dva prispevka, in sicer sta ju pripravili Valči Marolt in Marinka Koželj Stepic. Slavko Krušnik je pripravil intervju s tremi udeleženci pohoda na Triglav. Simon Kravanja je opisal prigode z Andov. Tu so bila še vabila na jesensko-zimske izlete: na Šmohor, na Storžič, na Lisco, na Gradiško turo in na Mrzlico. Tu je bilo še vabilo Katje Premerl otrokom na izlete, namenjene prav njim. Predstavljeno je bilo delo na koči in ob zaključku sezone. Zvonko Čemažar je tudi tokrat prispeval nekaj pesmi. Slavko Krušnik je opisal, kako je odkrival Tatre pod vodstvom Staneta Sokliča in članov društva Ljubljana-Matica. Za tiste, ki ne znajo druge kitice, so bila objavljena celotna besedila nekaterih najbolj znanih slovenskih narodnih pesmi s planinsko tematiko. Sledili so še prispevki, povzeti iz drugih revij in glasil, in sicer: Urbanova pot, Planinske poštne znamke, Užitni plodovi, ki jih srečamo na planinskih poteh, in odlomek iz Mlakarjeve knjige. Uredniškemu odboru, kjer sta bila štiri leta samo Slavko Krušnik in Marija Medved, se je v tej številki pridružila Milena Škarja.

1999

V uvodniku prve številke je Slavko Krušnik kratko opisal 25 let uspešnega delovanja našega društva. V rubriki Kje smo bili je Marinka Koželj Stepic slikovito opisala pot po najdaljši soteski v Evropi, Samarijski soteski na Kreti, Slavko Krušnik pa z novoletnega pohoda na Kum. Sledil je program izletov tja do februarja leta 2000 tako za odrasle kot za otroke iz vrtca H. C. Andersen in OŠ Oskar Kovačič. Sledili so bolj ali manj podrobni opisi izletov do poletja. Bilo je še posebno vabilo MDO PD Ljubljane na Kreto, Korziko in Kornate ter na treking v Nepal. Tudi druga polovica Gorskega popotnika je bila izredno bogata, saj smo lahko prebrali o raziskavi čistosti jezera na Planini, o slikarski koloniji, o vodništvu, o kategorizaciji planinskih poti in o prehrani v gorah. Slavko Krušnik je spisal intervju s samim seboj. Za zaključek je bil odlomek iz Mlakarjeve knjige Spomini in opomini.

V drugi številki je v uvodniku načelnik Vodniškega odseka Herman Rednak vabil člane na Triglav in predstavil vse štiri smeri pohoda. Nato je Jani Vodnik opisal svoje spomine na izlet na Gradiško turo. Vodniki so pripravili podrobne opise za 13 izletov, ki bodo v programu v jeseni. Mladi planinci so opisali tri izlete, in sicer na Uskovni-

co, Hajneževo sedlo in Valvazorjev dom. Marjana Rupnik Osojnik je pripravila nekaj zanimivosti na temo varstva narave, Rudi Mežnar pa prijetno pesem z naslovom Čiščenje. Marinka Koželj Stepic je pisala o vremenu v gorah in morebitnih nevšečnostih. Rubrika Novičke, ki jo je pripravila Milana Škarja, je prinesla dosti zanimivosti, sledili so še opisi nekaterih rastlin in živali, s katerimi se srečujemo planinci. Slavko Krušnik je pripravil zanimiv intervju s pesnikom Zvonkom Čemažarjem.

Zadnja, tretja številka, se je v uvodniku spomnila pesnika in akademika Janeza Menarta in objavila njegovo pesem Vzpon. Rubrika Kje smo bili je tokrat obsegala kar 10 opisov, večinoma z izletov našega društva in o vzponu na Triglav ter potepanja po Kreti. Sledilo je vabilo na 12 izletov, ki bodo v jeseni in pozimi. Slavko Krušnik je pripravil pogovor z oskrbnikom Sašem Mirtičem – Kugyjem in pogovor treh Slavkov - Slavka Krušnika, Slavke in Slavka Koviča. Oba Koviča sta bila dva od 35 ustanovnih članov našega društva. Tu je bil odlomek iz knjige Mihe Potočnika Posušeni rožmarin. Sledile so Novičke ter predstavitev nekaterih živali in za zaključek odlomek iz knjige Janka Mlakarja.

2000

V prvi številki, ki je zagledala dan v februarju, je bilo vabilo na občni zbor, nato obsežni opisi v rubriki Kje smo bili. Zadovoljni planinci so opisali izlete, opravljene še v letu 1999. Bolj ali manj jim je bilo lepo pri prečkanju Košute v dveh delih, Neznanim nekje nad Rovtami, na Kostanjevi nedelji s prijatelji iz SPD Trst, na vzponu na Mirno goro in na Potoško planino. Tudi novoletni pohod na Planino pri Jezeru je kljub neprijetnostim uspel. Namerno predstavljeno silvestrovanje za dejavne člane društva je lepo uspelo. Sledil je program izletniškega odseka. V njem smo našli nekaj že ustaljenih ciljev, nekaj povsem novih in še vabilo MDO PD Ljubljane na daljša planinska potepanja. Nekateri vodniki so opisali planirane izlete na Vremščico, na Snežnik, na Dobrčo, na Limbarsko goro, na Pufijev pohod, na Učko, na Nanos in ob Koških slapovih, na Tolsti vrh in na Golico. V tej številki smo našli vabilo potepanj po Kornatih, Kreti, Korziki in Nepal. Sledila so poročila Odseka za izletništvo, Gospodarskega odseka, Odseka za varstvo narave in Markacijskega odseka. Janez Lenaršič je opisal doživetje s trekinga okrog Anapurn, Milena Škarja je zbrala drobce iz gradiv in drobne novičke.

V drugi številki so bili opisi izletov, ki so se zgodili v letu 2000 do izida te številke. Člani društva so bili pod vodstvom vodnikov na Vremščici in Škocjanskih jamah, na Sv. Lovrencu, na Snežniku, na Poreznu, na Pufijevem pohodu, na Učki, v treh dneh čez Pohorje in na Kriški gori.

Predstavljeni so bili proslava ob 20-letnici pobratenja z SPD Trst ter izleti na Paški Kozjak in v rudnik Velenje, na Korošico, na Ojstrico in Planjavo, na Kopo oziroma Poldnik, na Fužinska brezpotja, od Vogla do Komne, na Škrlatico, na tradicionalni pohod na Triglav, na Montaž, na Veliko planino in na Mrzlo goro. Sledile so društvene novice, predstavljen novi oskrbnik naše koče – Gabrijel Jelovšek - Jele, novice in zanimivosti s področja varstva narave in za konec prispevki, izposojeni iz drugih revij ali knjig: Orientacija, Kraški rob ter Spomini in opomini.

V tretji številki, ki je ugledala luč sveta v oktobru, je bilo obsežno poročilo s praznovanja 20-letnice pobratenja z SPD Trst ter zapisi izletov na Kopo, s Fužinskih brezpotij, s Škrlatice, s tradicionalnega pohoda na Triglav z dveh različnih smeri, s pohoda Ljubljančanov na Planino pri Jezeru in z izleta na Mrzlo goro. Predstavljeni so bili še izleti, ki se bodo zgodili: v Neznano, na Kostanjevo nedeljo in na Mirno goro. Zelo obsežen je bil tokrat Kotiček za mlade planince. Predstavljena je bila nova načelnica Mladinskega odseka – Bojana Burnik. Tu je bilo poročilo o planinskem taboru na Planini pri Jezeru, o planiranih izletih za učence OŠ Oskar Kovačič, in sicer na Blegoš, na Peč na tromeji, na Slivnico in na Mrzlico. V rubriki društvene novice je bil zapis o uspešnosti naše koče in o novem kombiju. V rubriki varstvo narave je bilo zbranih nekaj drobnih zanimivosti. Za zaključek je sledilo nekaj iz tujih revij izposojenih prispevkov o višinski bolezni, nekaj o slapu Savica in stari elektrarni ter odlomek iz knjige Janka Mlakarja Spomini in opomini.

2001

V prvi številki je bilo vabilo na občni zbor. V rubriki Kje smo bili so bili zanimivi opisi: Nada o izletu v Neznano, Mika Vraber o druženju s člani SPD Trst na Kostanjevi nedelji, Urška Kastelic o izletu na Slivnico in Marinka Koželj Stepic o vzponu na Thorong La tokrat drugače. Sledila je objava celotnega programa izletov ter posamezni opisi, ki so jih pripravili vodniki: na Snežnik, na Limbarsko goro, na Porezen, na Pufijev pohod, na Klek, po Vrhniški planinski poti, na Ratitovec, do koče na Golici, na Pristovski Storžič, na Nanos in na Kornate. Tu je bil še program izletniške sekcije pri MDO PD Ljubljana, in sicer na Kreto, na Korziko, v Skandinavijo in Nepal ter Tibet. V kotičku za mlade planince je bil objavljen program za malčke iz vrtca in za učence OŠ Oskar Kovačič. Bilo je vabilo na tabor za osnovnošolske otroke. V rubriki Društvene novice je bilo povabilo k sodelovanju v odsekih našega društva ter v novoustanovljenem odseku za organizacijo in poslovanje. Navedena je bila članarina za leto 2001. Sledili so še sestavki, povzeti iz drugih revij oziroma glasil. Tako smo lahko prebrali o Sloveniji – deželi gozdov, o različnih vrstah brinja, o orlu, o hoji v gore

z vidika ortopeda, o akcijah komisije za pota pri PZS in o akcijah Agencije za šport Ljubljana. Tu so bile še Novičke ter kratek sestavek Marinke Koželj Stepic o opremi. Za zaključek sta bila odlomek iz knjige Janka Mlakarja in odlomek iz knjige primorskega humorista Karjole.

Druga številka je v rubriki Kje smo bili prinesla dosti zapisov mladih z izleta na Tromejo, Sonje Modlic o Pufijevem pohodu, Marinke Koželj Stepic o povelikonočnem izletu na Klek, Rudija Mežnarja o prvomajskem vzponu na Triglav, Nine Miklič na Ratitovec in Slavka Krušnika na Vremščico. V rubriki Kam bomo šli so vodniki z opisi vabili na Grintovec, na srečanje s planinci SPD Trst, na Fužinska brezpotja, na Raduho, na Jalovec, na Bavški Grintavec, na tradicionalni pohod na Triglav, na Montaž in na Obir. Tu je bilo še vabilo na tabor za osnovnošolce in izleti za najmlajše iz vrtca. V rubriki Varstvo narave sta bila predstavljena smetlika in volk. Marinka Koželj Stepic je opisala vse, kar moramo vedeti o bivakiranju kot možnosti prenočevanja v naravi. Sledil je obsežen prepis iz Obvestil, glasila PZS, za zaključek pa odlomek iz knjige Janka Mlakarja Spomini in opomini.

Tretja številka je v rubriki Kje smo bili prinesla zapise z izletov na Velo Stražo na Dugem otoku, s Fužinskih brezpotij in z Raduhe. V rubriki Kam bomo šli so vodniki z opisi vabili na pohod od Litije do Čateža, na Kostanjevo nedeljo, na Mirno goro, na Dobrčo in na Polhograjsko hribovje. Mladi so predstavili izlet otrok in staršev na Planino pri Jezeru, saj sta tako Sonja in Valči tkale vezi med otroci in naravo ter tudi otroci in starši. Ivanka Vodnik je pripravila prispevek o planinskem taboru na Planini pri Jezeru in zbrala nekaj utrinkov, ki jih premore le otroška odkritosrčna dušica. V rubriki Društvene novice smo prebrali o nemajhnih skrbih in velikih delih na naši koči in o akciji GRS za Društvo za zdravje srca in ožilja. Slavko Krušnik je pripravil intervju z Rajkom Korošinom, enim najstarejšim med 34 še živečimi ustanovnimi člani našega društva. Sledili so še odlomki iz drugih revij in glasil zlasti na temo varstva narave in za zaključek odlomek iz knjige Janka Mlakarja.

2002

V prvi številki je bilo na začetku vabilo na občni zbor. V rubriki Kje smo bili je Marinka Koželj Stepic opisala sorazmerno naporen vzpon na Pico de Turquino, najvišji vrh Kube, nato še o trekingu v Nepal, ki je bil aklimatizacijska tura za Tibet. Slavko Krušnik je opisal silvestrovanje po Novem letu. V rubriki Kam bomo šli so vodniki opisali cilje: Snežnik, Limbarska gora, Gače - Mirna gora, Pufijev pohod, Viševnik, Javornik, prvomajsko Pohorje, Trupejevo poldne, Golica, Kuželska krožna pot, Babji zob, od Korošice preko Ojstrice in Planjave na Kamniško sedlo, Vrtača čez Malo glavo in srečanje s po-

bratenim SPD Trst. V Kotičku za mlade planince smo prebrali, kako so otroci iz vrtca osvojili Mengeško kočo. V rubriki Društvene novice je bil objavljen celoten program izletov, akcije MDO PD Ljubljane in program mladinskega odseka. Tu je bil prispevek o delu upravnega odbora društva in vrstah članarine za leto 2002. Slavko Krušnik je pripravil intervju z Erno Blažič, tretjo najstarejšo članico ob ustanovitvi društva. V rubriki varstvo narave so bili opisi hrasta, o načinu nabiranja zdravilnih rastlin, o divjem prašiču in o zavarovanih rastlinah. Iz drugih revij je bilo povzeto: Poškodbe pozimi, Zavetišča v snegu, Zemlja spi, Prvi pristopi v slovenskih gorah in na koncu odlomek iz Mlakarjeve knjige Spomini in opomini.

V uvodniku druge številke smo bili opozorjeni, da je leto 2002 mednarodno leto gora. Sledila je rubrika Kje smo bili, kjer je Marinka Koželj Stepic opisala potepanje po Tibetu, Marjana Osojnik Rupnik prvoaprilski izlet na Mirno goro, Sonja Modlic Pufijev pohod, Slavko Krušnik pohod čez Pohorje, Barbara Frlan Turk izlet na Trupejevo poldne in občudovanje narcis na Golici ter Kostelski pohod. V rubriki Kam bomo šli so vodniki opisali cilje: srečanje z SPD Trst, Fužinska brezpotja, Košutica, Grintovec, Montaž, Bavški Grintavec, pohod na Triglav, pohod Ljubljancev na Planino pri Jezeru, Kamniti lovec in Kepa. V Kotičku za mlade planince so bili prispevki otrok, ki so bili na Šmarni gori. Sledil je obsežen članek o mednarodnem letu gora, ki je bil povzet iz revije Gea. V rubriki Društvene novice je Jani Vodnik predstavil novosti pri in v koči na Planini pri Jezeru, Nevenka Pejčič je prispevala poročilo z občnega zbora, Milena Škarja pa intervju z načelnikom markacijskega odseka Dušanom Renarjem ter Rudi Mežnar o spravi težkega akumulatorja na Planino pri Jezeru. Slavko Krušnik je pripravil intervju s Ladislavom Čerganom – Slavcem, ki je četrti najstarejši ustanovni član našega društva. V rubriki varstvo narave je bil predstavljen gorski brest, kuna zlatica in alpski botanični vrt Julijana. Sledilo je še nekaj članov, povzetih iz drugih revij ter pesmi Zvonka Čemažarja in Fani Nahtigal.

Tretja številka je prinesla v rubriki Kje smo bili vrsto dobrih opisov doživetij na turah: po Fužinskih brezpotjih, na Grintovec, na Triglav, po Korziki, po Spodnjih Bohinjskih gorah, srečanja na Lisci, s Cipernika, s Kuma, s Slivnice in z Nanosa. V kotičku za mlade je Ivanka Vodnik predstavila gorniške dejavnosti v vrtcu, sledili so pogovori z mladimi planinci. Jani Vodnik je opisal uspešno planinsko sezono na naši koči, Slavko Krušnik je v intervjuju predstavil petega najstarejšega ustanovnega člana, Ivana Blažiča. V zadnjem delu so bili članki povzeti iz drugih revij nekaj o rastlinah in živalih ter iz revije Obramba članek Hoja v snegu.

2003

V uvodniku prve številke je Tomo Rusimovič, predsednik društva, kratko nanizal dosedanje delo in dogodke ter se ob koncu svojega mandata zahvalil za sodelovanje. Objavljen je bil kratek nagovor predsednika PZS, Francija Ekarja ob 110-letnici organiziranega planinstva v Sloveniji. V rubriki Kje smo bili je Marinka Koželj Stepic prispevala članke: Zlatorjave steze, Vzpon na Kinabalu – najvišji vrh jugovzhodne Azije ter na Pico de Turquino drugič. Valči Marolt je opisala potepanje po Krasu, Barbara Frlan Turk popotovanje od Litije do Čateža in Slavko Krušnik ponovoletno druženje članov društva. V rubriki Kam bomo šli so vodniki predstavili nekatere vsakoletne pohode – Snežnik, Limbarska gora, Pohorje in Golica ter nekaj novih – Viševnik, Javornik, Risnjak in Snježnik, Palec in Donačka gora. MDO PD Ljubljane je vabil na Kornate, na Vis, na Kinabalu v Maleziji in na Kubo. V kotičku za mlade je Ivanka Vodnik predstavila izlete za otroke v vrtcu in sodelovanje z društvom. Bil je predstavljen celoten program izletov in akcij ter vrste članarin. Slavko Krušnik je pripravil intervju s Fani Nahtigal, ki jo je v društvo vpisal njen mož Vinko. Sledili so še prispevki, povzeti iz drugih revij, na temo varstva narave ter o snežnih plazovih in na koncu odlomek iz knjige Gospod Trebušnik pisatelja Janka Mlakarja.

V drugi številki je bil v uvodniku predstavljen Brane Vasič, novi predsednik društva. Sledil je zapis skupščine PZS. V rubriki Kje smo bili so bili dobri opisi z naslovi: Debela peč z malo zamudo, Na Risnjaku in Snježniku, Že devetih čez Pohorje, Kamniški dedec, Palec in Donačka gora. V rubriki Kam bomo šli so vodniki vabili na Špik, po Fužinskih brezpotjih, na Malo Mojstrovko, na tradicionalni pohod na Triglav, na pot Jezersko – Velika Baba – Ledine – Rinke – Kamniška Bistrica, na Poldajšjo špico ter mimo Medvedje jame na Mokrico in Kompotelo. Najmlajši planinci so prispevali nekaj pristrčnih risbic. V rubriki Društvene novice je bilo kratko poročilo z občnega zbora in članek z naslovom Koča nas vabi in pričakuje, oskrbovala jo bosta Jele in Valerija. Marinka Koželj Stepic je napisala kritičen sestavek Razmišljanja po občnem zboru. Slavko Krušnik je ugotovil, da se je pri predstavljanju ustanovnih članov pomotoma preskočil in je tako pripravil intervju s samim seboj. Sledili so še članki iz drugih revij, in sicer: Zaščita pred strelo, Krajski park Kolpa, Zavarovane rastline, Slovenija je dežela gozdov, Po zdravje, Beloprsi jež, Drevo v bajeslovju. Na koncu sta bili še po dve pesmi Zvonka Čemažarja in Fani Nahtigal ter odlomek iz Mlakarjeve knjige Gospod Trebušnik.

V tretji številki že uvodnik govori o uspešni sezoni. V rubriki Kje smo bili je Barbara Frlan Turk opisala turo

od Vogla preko Komne do Planine pri Jezeru in turo po Fužinskih brezpotjih. Nada Zupan in Jožica Lenič sta opisali prigode na pohodu na Triglav, brezimni udeleženci pa zahtevno turo od Jezerskega v Kamniško Bistrico in vzhodno od Kalškega grebena. V rubriki Kam bomo šli so vodniki z lepimi opisi vabili na pohod od Litije do Čateža ter pohod po Vrtovčevih poteh. Marinka Koželj Stepic je v daljšem sestavku opisala smisel in potek ogledne ture. V Kotičku za mlade planince je Sonja Modlic napisala pravi dnevnik dogodkov s tabora malih »vrtičkarjev«. V Društvenih novicah je Slavko Krušnik predstavil novega gospodarja Franca Berganta – Bergija. Tu je bilo še vabilo na tečaj varne hoje v snegu ter poročilo markacistov. Sonja Dremelj je opisala, kako so potapljači očistili jezero in njegovo okolico. Slavko Krušnik je pripravil intervju s Slavkom Kovičem, ustanovnim članom društva. Izvedeli smo tudi vse o članarini za leto 2004. Sledili so članki povzeti iz drugih revij in glasil na temo varstva narave in varovanja v snegu. Za zaključek je bilo nekaj pesmi Zvonka Čemažarja in Fani Nahtigal. Na koncu je bil odlomek iz Mlakarjeve knjige Gospod Trebušnik.

2004

Namesto uvodnika prve številke je bilo vabilo na že 30. občni zbor. V rubriki Kje smo bili je Barbara Frlan Turk opisala svoja doživetja na pohodu na Triglav. Marinka Koželj Stepic je opisala popolnoma novo doživetje ob že tretjem vzponu na Pico de Turquino na Kubi. Pisala je o izletu v Neznano, ki se je zaradi obilne snežne odeje 25. 10. 2003 zgodil na rezervnem cilju. Predstavila je svoje izlete na novoletni dan in to vsako leto na isti vrh, Kranjsko reber. Slavko Krušnik je opisal društveno silvestrovanje, ki je bilo pr' M'hačk' šele 3. 1. 2004. V rubriki Kam bomo šli je bilo kar 16 opisov izletov od Krka do Grossglocknerja. Objavljen je bil celoletni program izletov. Marinka Koželj je pripravila članek z naslovom Zakonodaja in planinski izleti, Slavko Krušnik je pripravil intervju z Jožico Seljak, eno ustanovnih članic. Marinka Koželj Stepic je pisala o medvedu, tako kot je bil predstavljen na predavanju, ki ga je organiziral MDO. Sledili so še prepisi iz drugih revij o rastlinah in ustavljanju s cepinom. Tu sta bili še dve pesmici Fani Nahtigal ter odlomek iz Mlakarjeve knjige Gospod Trebušnik.

V drugi številki, ki je obsegala kar 88 strani, nas je uvodnik vabil na slavnostno srečanje na Planino pri Jezerru ob 30-letnici društva. Tej lepi obletnici primerno so si sledili tudi članki: Brane Vasič – ob praznovanju 30. letnice našega planinskega društva, Marinka Koželj Stepic – 30 let PD Integral, Zvonimir Kosmač – 30 let, Miha Primc – Moj pogled na 30 let in Ivan Blažič – Nekoč. Sledil je prispevek Mejniki društvenega dela – občni zbori.

V rubriki Kje smo bili so bili opisani pohodi na Snežnik, na Kališče, na Porezen, na Krk – zaradi burje je bil zaprt Krški most in so šli v Škocjanske jame, o poti čez Pohorje in na Golico. V rubriki Kam bomo šli so bila napisana vabila na srečanje s SPD Trst, o poti preko Črnega vrha na Planino pri Jezeru, na potepanje po vedno drugačnih Fužinskih brezpotjih, na Visoke Tatere na Slovaškem, na Skuto, na Špik, na tradicionalni pohod na Triglav, na Kanin in Rombon, na Rjavino, na Vrtaško planino in Sleme, na Poldasnjjo špico. V Kotičku za mlade smo našli vrsto lepih spisov, ki so jih pripravili otroci z izleta k sv. Jakobu nad Preddvorom, načelnica mladinskega odseka Ivanka Vodnik pa poročilo. V rubriki Društvene novice smo prebrali članek, povzet iz časopisa Delo o skupščini PZS, in prispevek Marinke Koželj Stepic z naslovom Naše društvo in MDO. Sonja Dremelj je napisala članek 100 let SPD Trst. Sledila so še poročila gospodarskega odseka – Franc Bergant, markacijskega odseka, odseka za organizacijo in poslovanje – Niko Marinko, odseka za varstvo narave – Sonja Dremelj in o akcijah na Planini pri Jezeru – Valči Marolt. Slavko Krušnik je pripravil intervju s Slavko Kovič, eno od ustanovnih članic. Jani Vodnik je poslal repliko na izjavo gospodarja Franca Berganta. Sledilo je še nekaj člankov pobranih iz drugih revij na temo varstva narave in iz revije Obramba o strahu. Sledile so pesmi Fani Nahtigal in odlomek iz knjige Janka Mlakarja Gospod Trebušnik.

V tretji številki je bil namesto uvodnika opis svečanosti ob 30. obletnici društva tako v besedi kot sliki. V rubriki Kje smo bili je Rudi Mežnar opisal potepanje po Bosni in Črni gori, Mika Vraber o šestem potepanju po Fužinskih brezpotjih, neimenovani udeleženci o pohodu iz Ljubljane na Planino pri Jezeru, Irena Oberčkal o vzponu na Jalovec in na Mangart ter o vzponu na Skuto, Slavko Krušnik pa o pohodu Ljubljančanov na Planino jezero. Marinka Koželj Stepic je v dolgem izobraževalnem sestavku opisala priprave na turo, kako se pripravimo psihično, telesno in tehnično, o izbiri cilja in o izbiri sopoltnikov. Peter Starič je pripravil sestavek z naslovom V visokogorje le z zimsko opremo. Tu sta bili še vabili na izlet na Blegoš in na Vrtovčevo pot. V rubriki Društvene novice smo brali o aktivnostih v društvu, o uspešnosti na koči in o najmlajši vodnici Katji Marinko. Slavko Krušnik je pripravil intervju s Pavlo Pečovnik, eno od udeleženk ustanovnega občnega zbora. Sledilo je še nekaj prispevkov iz drugih revij na temo varstva narave in članek iz revije Obramba o zaščiti pred mrazom. Za zaključek je Milena Škarja zbrala vrsto zanimivih novičk, Fani Nahtigal pa prispevala dve pesmi.

(se nadaljuje)

KOŽELJEVA POT, 2. 3. 2013

RAŠO ADROVIĆ

V soboto, 2. 3. 2013, se bomo zbrali ob 8. uri pri PD Integral na Celovski 160 in se s kombijem odpeljali proti Kamniku in nadaljevali do kamnoloma v Stahovici, kjer bomo parkirali. Nadaljevali bomo po markirani poti ob Kamniški Bistrici do planinskega doma v Kamniški Bistrici, kjer se bomo okrepčali in se vrnili po isti poti nazaj do izhodiščne točke.

Pot je markirana in delno zahtevna.

Hoje bo ca. 4 – 5 ur.

Dom v Kamniški Bistrici (601 m)

DOBRČA (1634 M), 9. 3. 2013

RAŠO ADROVIĆ

V soboto, 9. 3. 2013, se bomo zbrali ob 7. uri pri PD Integral na Celovski 160 in se s kombijem odpeljali do Brezje pri Tržiču, kjer bomo parkirali in se podali v osvajanje vrha ter podaljšali pot do Šentanskega vrha (1635 m) ca. 10 – 15 min, od koder je lep razgled na Kamniške Karavanke in Julijce.

Nazaj grede se bomo ustavili pri koči, pomalicali in se spustili po isti poti v dolino. Pot je markirana in kondicijsko zahtevna. Hoje je 5 – 6 ur, odvisno od vremena.

Razgledna točka (Šentanski vrh 1635 m) na Dobrči

Izhodišče: Brezje pri Tržiču (677 m)

Ime poti: direktna pot

Čas hoje: 2 h 30 min

Zahtevnost: lahka označena pot

Višinska razlika po poti: 965 m

Priporočena oprema (zima):

Koča na Dobrči (1478 m)

PEČ – TROMEJA (1508 M), 16. 3. 2013

KATJA IN MITJA PREMERL

Je neizrazit vrh nad Ratečami, na meji med Slovenijo, Avstrijo in Italijo. Vrh je še posebej poznan zaradi vsakoletnih prijateljskih srečanj predstavnikov vseh treh narodnosti. Ob teh srečanjih se je porodila tudi zamisel o organizaciji olimpijskih iger treh dežel. Z vrha je enkrat pogled na Planico z mogočnimi okoliškimi vrhovi. Morda bo v tem času še delovalo smučišče na avstrijski strani in bo odprta planinska koča na vrhu (za kofetek). Nekje na sredi poti, na višini 1145 m, je bivša vojaška karavla preurejena v prijeten Dom na Tromeji.

Vrh peči- Tromeja

Izhodišče izleta: Rateče

Skupen čas hoje: 3 – 4 ure

Višinska razlika: 643 m

Težavnost: lahka označena pot

Tura je primerna za vsakogar. Vabljeni !

Dom na Tromeji

SUHI VRH – NANOS – STRMA POT (1313 M), 23. 3. 2013

JANEZ MEDVED

Suhi vrh je s 1313 m najvišji vrh kraške planote Nanos. Z vrha je lep razgled proti Postojnski kotlini in hribovju, ki le-to obdaja. Ob lepem vremenu razgled seže vse od Julijskih Alp prek Karavank do Kamniško Savinjskih Alp in Snežnika.

S parkirišča nad Velikim Ubelskim nadaljujemo po asfaltirani cesti, ki preko mostu preči avtocesto in nas na drugi strani pripelje do manjšega križišča, izberemo pot, ki vodi na Nanos. Pot se sprva vzpne po travnatem pobočju, nato pa gre v gozd, kjer nas po nekaj minutah pripelje na razpotje poti. Nadaljujemo desno v smeri strme poti (naravnost položna pot). Pot se nato še nekaj časa zmerno vzpenja, preči melišče in se nato strmo vzpne. Naprej nas pot pripelje do prve jeklenice, s pomočjo katere prečimo kratko rahlo izpostavljeno polico. Pot se nato strmo vzpenja po strmeh, a rahlo poraščenem pobočju. Naprej pridemo do za slovenske gore nenavadne verige, ki služi kot jeklenica. S pomočjo verige se vzpnemo po razčlenjenem skalovju do lepega razglednega mesta. Pot tu zavije nekoliko levo in se naprej vzpenja po neporaščenem pobočju. Na bolj strmih delih so nam v pomoč varovala, ki pa niso nujno potrebna. Večja previdnost je potrebna, če so tla

mokra ali poledenela. Strmina nato popusti in pot nas pripelje na razpotje, kjer imamo za nadaljevanje dve možnosti. Pot naravnost gre do kočice čez vrh, desna pa ga obide. Obe poti se malo pred kočico združita in sta približno enako dolgi (15 minut). Od kočice nadaljujemo po markirani poti v smeri Suhega vrha. Pot najprej preči travnik za kočico, nato pa se za krajši čas vzpne. Sledi nekaj hoje s krajšimi spusti in vzponi do razglednega travnatega pobočja. Pot se nato vrne v gozd in se začne strmeje spuščati. Po nekaj minutah spusta pa pridemo na označeno razpotje, kjer nadaljujemo levo v smeri Suhega vrha (naravnost navzdol Strane). Po nekaj minutah nadaljnje hoje stopimo na gozdno cesto, le-ta pa nas kmalu pripelje do lovske kočice. Vzpon še nekaj časa nadaljujemo po gozdni cesti, nato pa nas oznake za Suhi vrh – strma pot usmerijo desno navzdol (naravnost po cesti položna pot). Pot naprej se sprva strmo spusti na dno kotanje, nato pa se začne strmo vzpenjati skozi gozd. Po nekaj minutah strmega vzpona nas pot pripelje do zasilnega bivaka (star vojaški rov), za katerim se pot malenkost položi. Sledi le še kratek vzpon in pot nas pripelje na razgleden Suhi vrh.

Vračali se bomo po isti poti.

Vir: www.hrabi.net

Čas hoje: 3 h 25 min

Zahtevnost: delno zahtevno označena pot

Višinska razlika: 738 m

Priporočena oprema: planinski čevlji, pohodne palice, obleka primerna vremenu, hrana in pijača

OBZOVO, 1. 4. 2013

MARINKA KOŽELJ STEPIC

Na velikonočni ponedeljek, 1. 4. 2013, to ni prvoaprilska šala, se bomo podali na že tradicionalni izlet, tokrat na Obzovo, 568 m, najvišji vrh otoka Krk. Tudi tokrat nas vabijo člani PD Kamnik, da se jim pridružimo in skupaj kar najbolj racionalno zasedemo avtobus.

Odhod posebnega avtobusa bo ob 6.30 uri izpred društva Integral, Celovška 160. Avtobus nas bo peljal proti Primorski. Državno mejo bomo prečkali pri Jelšanah in nato nadaljevali vožnjo skozi Reko in po Krškem mostu prispeli na otok Krk ter dalje proti Punatu do izhodišča naše peš poti.

Otok Krk je največji otok v Jadranu. Na severnem in zahodnem delu je bolj ravninski in turistično manj zanimiv. V tem delu so Hrvati namestili velike naftne rezervoarje. Južni in vzhodni del otoka je geografsko dokaj razgiban, tu se nahaja najvišji vrh otoka, Obzovo,

568 m. V tem delu je tudi več turističnih krajev: Baška, Stara Baška, Punat z veliko marino in glavno mesto Krk, katerega zgodovina sega v rimske čase.

Pot se bo zlagoma dvigala, mestoma je celo ravninska, in po 2 – 3 urah hoje bomo stopili na vrh Obzovo. Vrh je ob lepem vremenu izredna razgledna točka. Pogled seže po vsej verigi Velebita do vrhov Gorskega Kotarja, na Učko, in otoke Cres, Lošinj in še druge manjše.

Po krajšem postanku bomo pot nadaljevali po grebenu in se v sedlu Lipica (400 m) pričeli v ključih spuščati po zagrušeni stezi proti cerkvi Majke Božje Goričke (127 m). Do tu bo skupne hoje 4 – 5 ur. Tu nas bo pričakal avtobus in odpeljal v Baško na obalo.

Tisti, ki jim ni do tako dolge in zahtevne, kamnate poti, se bodo peljali z avtobusom do cerkve Majke Božje Goričke in se nato počasi peš spustili v Baško do obale. Za to pot bodo potrebovali kako ur in pol. Popoldne se bosta obe skupini sešli na obali v Baški ter se odpeljali nazaj v Ljubljano.

Oprema: pohodniška obutev, pohodniške palice, športna oblačila, nekaj proti vetru, mrazu in morebitnemu dežju ter hrano in pijačo. Ob poti ni nobene možnosti oskrbe, sicer pa sem prepričana, da bo v naših nahrbtnikih še veliko prazničnih dobrot.

Prijave zbira Nina Miklič v času uradnih ur na GSM 031/259-156 najkasneje do četrтка, 29. 3. 2013, oziroma do zasedbe mest. Cena prevoza bo približno 15 €, a je odvisna od števila udeležencev.

Ne pozabite veljavnega dokumenta za prehod državne meje!

SREČANJE POBRATENIH DRUŠTEV SPD TRST IN PD INTEGRAL, (RILKEJEVA POT DEVINSKI GRAD), 7. 4. 2013

TOMO RUSIMOVICH IN HERMAN REDNAK

Letos naše vsakoletno srečanje gostijo prijatelji iz SPD Trst. Na našo željo nam bodo predstavili nekaj biserov okolice Trsta, ki jih še nismo videli. Natančnega opisa nam še niso poslali, zato moje pisanje glede Rilkejeve poti in Devinskega gradu drži, vsi detajli, ki jih bodo še pripravili, pa naj bodo presenečenje.

Izlet bo v začetku aprila, ker je v poletnih mesecih prevroče za prijeten sprehod po Rilkejevi poti. Pohodu in ogledu znamenitosti bo sledilo kosilo in prijetno druženje. Za animacijo in lažjo odločitev, da se našega srečanja udeležite, vam bom opisal nekaj značilnosti poti in gradu, ki ga bomo obiskali.

Devinski grad je zgrajen na kraškem grebenu, ki se vrtoglavo spušča v morje; z njega se odpira očarljiv

razgled na Tržaški zaliv, zaradi tega je privlačna turistična točka. Že od daleč opazimo dva devinska gradova: čvrst in vidnejši je novi grad, tik ob njem pa manj opazne in porušene ležijo razvaline starega. Slednji sega v enajsto stoletje in od celotne zgradbe lahko danes razločimo le obris straznega stolpa ter ostanke arkade, ki pričata o krvavih spopadih s Turki in Benečani.

Ponosno in trdno zavarovan na kraški skali ter čudovito zazrt navpično nad morjem se dviga novi Devinski grad. Graščina je zelo dobro ohranjena, v teku stoletij pa je bila večkrat povečana, preurejena in restavrirana. Prvi pisni dokument, ki omenja novi grad, nosi datum 1363, ko je bil prvič ločen od stare utrdbe iz leta 1139.

Stolp, ki je razdeljen na več nadstropij, pa je dalj časa služil kot ječa. Najlepši razgled se nam gotovo nudi

Novi Devinski grad

iz grajskih oken: vrtoglav pogled na navpično skalovje in morje ter čudovit razgled na Tržaški zaliv nam dobesedno jemljeta sapo. Devinski grad je vedno bolj priljubljeno prizorišče razstav, koncertov, filmov, slavnostnih večerij in pomembnih porok.

Zgodovina gradu je vezana na družino knezov Torre e Tasso (Turn und Taxis). Devinski knezi niso bili znani le kot mecen, književniki in ustanovitelji šol, samostanov in drugih inštitucij, temveč so se odlikovali tudi kot vojskovodje v nenehnih spopadih s Turki, bili so pobudniki številnih bonifikacijskih del

vitelji šol, samostanov in drugih inštitucij, temveč so se odlikovali tudi kot vojskovodje v nenehnih spopadih s Turki, bili so pobudniki številnih bonifikacijskih del

na Goriškem ter potrpežljivi diplomatski posredniki med Habsburškim cesarstvom ter Beneško republiko. Na gradu še vedno prebivajo potomci družine Torre e Tasso, kar je dodaten razlog za prisrčno in vedro vzdušje, ki vlada na tem zgodovinskem objektu, ki se bistveno razlikuje od hladne muzejske podobe večine graščin. Ponaša se z izredno bogato preteklostjo, prepleteno s krajevnimi ljudskimi pripovedmi, in je tesno povezan z zgodovino sosednjih krajev.

Med številnimi devinskimi gosti zasluži posebno pozornost češki pesnik Rainer Maria Rilke, ki je v gradu bival leta 1910. Slednji je dobesedno očaral grofico Marijo, o čemer priča tudi zajetna korespondenca med njima. V Devinu je Rilke začel pisanje prvih elegij (zaključene leta 1923), ki jih je kasneje poimenoval Devinske elegije in jih obenem posvetil mladi grofici. Po njem se imenuje tudi sprehajalna pot, ki je nadaljevanje znane Napoleonike, ki se začne na Občinah. Pot vseskozi poteka nad morjem, je zelo razgledna in nikomur ne bo povzročala težav.

Devinski grad, ki leži le nekaj kilometrov od Trsta, izžareva edinstven romantični šarm, saj je bil v preteklosti prizorišče slavnih dogodkov, obiskale so ga mnoge znane osebnosti. Na gradu so gostovali veliki umetniki kot na primer Strauss, Liszt, D'Annunzio, Twain in Rilke.

Na Devinskem gradu si lahko ogledamo tudi bunker, ki je bil med drugo svetovno vojno vklesan v pečino nad morjem. Bunker je bil s potrpežljivim delom in z večšimi obnovitvenimi posegi preurejen v mini muzej, v katerem so hranjeni zanimivi zgodovinski predmeti. Ekspoziti so razstavljeni v veliki dvorani (s površino 400 m²), ki je vklesana 18 metrov globoko v skalo.

Večino podatkov sem našel na: <https://sites.google.com/site/saskia02/devinski-grad>

PUFIJEV POHOD NA ČEMŠENIŠKO PLANINO, 13. 4. 2013

TOMAŽ RUSIMVIČ IN HERMAN REDNAK

Vsako leto, ko vas vabim na Pufijev pohod na Čemšeniško planino, se ponavljam, čeprav skušam vsak opis napisati nekoliko drugače. Letos sem se odločil, da napišem nekaj o zgodovini Čoparjeve kočice na Čemšeniški planini. Prijetno sem bil presenečen, ko sem prebral, koliko naporov in srčnosti so zmogli zasavski planinci, ki so praktično štirikrat zgradili kočico na Čemšeniški planini: trikrat bolj skromno, četrto pa tako, kot jo poznamo še danes. Tudi naš pokojni prijatelj Franci Lapuh – Pufi, ki je živel v Kisovcu, je bil iz enakega testa kot opisani zasavski planinci; ko je šlo za delo na naši koči na Planini pri Jezeru, je vedno

rekel »Vajšde, ni problema!«

Pa kljub vsemu kratek opis poti za prvopristopnike: začnemo na Trojanah s kavico in krofom, preko Šentgotarda in Prvin pridemo na Čemšeniško planino, zmerne hoje je za dve uri. Po okrepčilu in počitku na koči se spustimo na zasavsko stran do lovskega doma Klančiče (s postankom za dobro kosilo), nato pa se odpeljemo še na zagorsko pokopališče, kjer na grob našega Pufija položimo cvetje in prižgemo svečko. Enako naredimo tudi na grobu pokojnega predsednika Slovenije Janeza Drnovška.

Skupaj je hoje 4 – 5 ur (dve uri gor in tri ure dol, navedno pa si pot po asfaltu skrajšamo s kombijem).

LAČNA – KUK – VELA GRIŽA, 20. 4. 2013

ANTON TROPE

Krožno pot Lačna–Mlini–Lačna je uredilo in markiralo Obalno planinsko društvo iz Kopra sredi devetdesetih let. Večino poti nas bodo spremljale široke travnate planjave. Območje, po katerem bomo hodili, je poraščeno tudi z nizkimi bori, bukovjem in s hrasti. Med potjo je veliko zanimivosti, ki nas ne bodo kar tako pustile mimo: naravni most, jama, brezno, bunker, spodmoli ...

Z nekaj sreče bomo lahko občudovali tudi skalne golo-be, ki so si v prepadnih spodmolih našli svoj dom. Pot je vseskozi dobro označena, zato težav pri orientaciji ne bi smelo biti. Zahtevnost: Nezahtevna označena pot, zahteven je le krajši odsek pri spodmolih, kjer moramo s pomočjo skob in jeklenic preplezati skalni prag.

Oprema: Običajna pohodniška oprema.

Nadmorska višina: 507 metrov (Veliki Gradež).

Skupne hoje je 8 ur.

VIŠEVNIK (ČEZ KAČJI ROB, 2050 M), 27. 4. 2013

JANEZ MEDVED

Viševnik je 2050 m visoka gora, ki se dviguje severozahodno od Rudnega polja na Pokljuki. Z vrha, na katerem se nahaja žig, se nam odpre lep razgled na Pokljuko in večino najvišjih vrhov Julijskih Alp.

Na koncu parkirišča na Rudnem polju pred vojašnico se desno odcepi makadamska cesta, ob kateri so kašipoti za Triglav. Usmerimo se na to cesto, ki se rahlo vzpenja in nas po desetih minutah pripelje do smučišča. Naprej nadaljujemo po cesti, s katere se kmalu v levo odcepi markirana pot proti Triglavu, mi pa nadaljujemo po cesti, ki nekoliko višje preči smučišče. Na tem delu se levo navzgor odcepi označena pot na Viševnik, po kateri nadaljujemo vzpon. Pot naprej se vzpenja ob smučarski progi navzgor do naslednje vlečnice.

Tu pot zavije levo navzgor ob drugi vlečnici in nas kmalu pripelje na vrh smučarske proge. Pot naprej se po rahlo poraščenem pobočju vzpenja po lepi dolinici, ki je v poletnem času polna cvetja. Sledi nekaj minut bolj strmega vzpona do propadajoče lovske opazovalnice. Na tem delu zapustimo pot na Viševnik in se usmerimo desno na slabo vidno stezico, ki se zložno vzpenja po travniku navzgor. Nekoliko višje steza postane bolj opazna in preide v rušje. Pot naprej preči stranski greben Viševnika, imenovan Kačji rob in za tem preide v visokogorski svet.

Lepa pot s številnimi kraškimi pojavi nas nato pripelje do razpotja, kjer nadaljujemo po levi poti v smeri Srenjskega prevala (desno Blejska koč), le-tega pa dosežemo po nekaj minutah nadaljnje hoje. S Srenjskega prevala nadaljujemo levo (naravnost navzdol Jezerce, desno Studorski preval in Mali Draški vrh) po poti, ki se prečno vzpne čez razmeroma krušljivo pobočje (nevarnost zdrsa). Višje pot preide na zahodno stran grebena in se nekoliko položi. Sledi prečni vzpon po poti, ki poteka ob glavnem grebenu Viševnika. Le nekaj metrov pod vrhom pot preči še krajšo izpostavljeno polico, nato pa brez večjih težav stopimo na vrh Viševnika.

Zahtevnost: delno zahtevno označena pot

Višinska razlika: 703 m

Čas hoje: 2 h 20 min

Priporočena oprema: planinski čevlji, pohodne palice, obleka primerna vremenu, hrana in pijača

Vračali se bomo po isti poti.

Vir: www.hribi.net

PONOVNO V TREH DNEH PREK POHORJA,

1. – 3. 5. 2013

SLAVKO KRUŠNIK

V začetku maja (1., 2. in 3. 5.) bomo šli (kdor se bo seveda pravočasno prijavil) ponovno, že devetnajstič, prek Pohorja. Izlet pripravljamo skupaj s PD Ljubljana-Matica, uradno ga bo vodil njihov planinski vodnik Janez Albert. Cena še ni določena.

Kdor bi rad na novo (ali ponovno) doživel pohorska pobočja, njegove gozdove in tudi del zgodovine, naj se mi javi (moj telefon je še vedno 031/638-045).

Upam, da bo družba prijetna – tako kot vedno. Če kdo »dela« transverzalo kurirjev in vezistov, bo zlahka zbral 10 žigov.

Upam tudi, da bo vreme lepo; če bo deževalo, je pa avtomobilska streha dokaj varen in zanesljiv dežnik.

MENINA PLANINA (1453 M), 4. 5. 2013

RAŠO ADROVIĆ

Dobimo se na Celovski c. 160 ob 7. uri in se s kombijem odpeljemo proti Kamniku. Iz Kamnika se peljemo proti Gornjemu Gradu. Ko pridemo na prelaz Črnivec, parkiramo na parkirišču ob informativnih tablah. Parkiranje pred bližnjim gostiščem je dovoljeno le gostom.

S prelaza Črnivec se usmerimo na makadamsko cesto v smeri Doma na Menini planini. Cesta najprej obide gostišče Črnivec, nato pa se prične zložno vzpenjati čez pobočje, ki ga je 13. 7. 2008 prizadelo neurje z močnim vetrom. Po nekaj minutah hoje se cesta povsem položi in nas pripelje v manjšo dolinico, kjer prispemo na dobro označeno križišče. Nadaljujemo naravnost po levi cesti v smeri izletniške kmetije Toman, nas pa cesta vodi mimo nekaj manjših lesenih hišk. Pri zadnji hiški se cesta ponovno razcepi, mi pa tokrat nadaljujemo po zgornji desni (levo navzdol kmetija Toman), na katero nas usmerjajo tudi oznake za Menino planino. Cesta, ki se prične strmeje vzpenjati, preide v strnjen gozd, mi pa po nekaj minutah postanemo pozorni, saj nas bodo markacije usmerile rahlo desno na markirano pešpot, ki se vzpenja vzporedno s cesto. Že kmalu se vrnemo na cesto oz. širok kolovoz, le-ta pa nas vodi čez kratko razgledno pobočje. Nekoliko višje prispemo do razpotja kolovozov, kjer nadaljujemo naravnost po razmeroma strmi kolovozni poti. Kolovoz se hitro položi ter se za tem prične celo rahlo spuščati. Ko po kratkem spustu prispemo do manjšega levega ovinka, pa bomo opazili markacije, ki nas usmerijo na vzporedno pešpot, ki se vzpenja skozi strnjen gozd. Pot nadaljujemo po omenjeni stezi, po kateri v nekaj 10 korakih prispemo do križa z vpisno knjigo.

Od križa nekaj časa nadaljujemo po zaraščeni poti, nato pa stopimo na kolovoz, kateremu sledimo v desno. Kolovoz oz. široka steza nas nato postopoma pripelje do pašne ograje, za katero stopimo na pašna območja bližnje planine. Pot naprej se nadaljuje z nekaj krajšimi vzponi in spusti ter nas preko pašnikov in skozi gozd pripelje do vzhodnega roba planine Ravni, kjer stoji pastirska koča.

S planine Ravni nadaljujemo v smeri Doma na Menini planini in planine Travnik. Pot naprej se rahlo vzpne ter hitro preide v gozd, skozi katerega se nato nekaj časa nadaljuje. Nekoliko naprej se priključimo širokemu kolovozu, po katerem tudi kmalu pridemo iz gozda. Ko pridemo iz gozda, stopimo na zahodni del planine Travnik, preko katere se nato sprehodimo do pastirske koče na drugi strani planine. Do tam nas vodi slabše vidna stezica, ki preči planino.

Od koče nadaljujemo mimo bližnjega križa in zvona, za katerima markirana pot zavije v desno. Sledi prijetna hoja po poti, ki se sprva zložno, nato pa zmerno vzpenja čez prostrane pašnike. Višje gre pot v gozd, kjer se postopoma prične spuščati. Pot se kmalu ponovno prične vzpenjati ter nas pripelje do makadamske ceste, kateri sledimo v desno.

Nekaj minut hodimo po omenjeni cesti, nato pa nas markacije usmerijo desno na pešpot, ki se zmerno vzpne skozi strnjen gozd. Višje še enkrat prečimo cesto, ki nas postopoma pripelje na pašnike Menine planine. Z nekaj krajšimi vzponi in spusti nadaljujemo prijetno pot, kateri se po nekoliko daljšem spustu priključi še pot iz Gornjega Grada (pot mimo Jespe).

Besa med rožicami na poti proti Menini planini

Nadaljujemo desno v smeri Doma na Menini planini, po poti, ki preči pas gozda, nato pa nas pripelje do parkirišča v bližini že omenjenega planinskega doma. S parkirišča nadaljujemo čez travnik in pot, s katere se nam odpre lep razgled na verigo Kamniško Savinjskih Alp, nas hitro pripelje do Doma na Menini planini.

Izhodišče: Črnivec (902 m)

Zahtevnost: lahka označena pot

Višinska razlika po poti: 725 m

Vir: Hribi.net

PRISTOVŠKI STORŽIČ (1795 M) AVSTRIJA, 11. 5. 2013

MITJA IN KATJA PREMERL

Pristovški Storžič je zanimiv, zračen in dobro obiskan vrh v Karavankah na avstrijski strani, takoj za mejnim preходом Jezersko. Izhodišče naše poti je avstrijska mejna stražarnica na Jezerskem vrhu. Za pristop si bomo izbrali bolj strm in direkten pristop po južnem grebenu. Ta pot je bolj ozka in izpostavljena, a tudi zavarovana. Z vrha je izredno lep pogled na Kamniške Alpe in greben Košute. Sestopili bomo po bolj položni severno vzhodni poti.

Pristovški Storžič

Izhodišče: mejni prehod Jezersko na višini 1218 m

Skupni čas hoje: 5 ur

Višinska razlika: 580 m

Težavnost: zahtevna tura

Oskrba: hrana in pijača iz nahrbtnika

Tura je primerna za bolj vešče planince. Vabljeni!

BOGATIN (1977 M) – LANŽEVICA (2003 M), 18. 5. 2013

ANDREJ POČERVINA

Izhodišče: Koča pri Savici

Cilj: Bogatin – Lanževica

Čas hoje: 8h

Zahtevnost: lahka označena pot

Oprema: standardna gorniška oprema

Lepa dnevna, delno krožna tura. Izhodišče bo Koča pri Savici. Od tam se bomo dvignili po označeni poti do Komne. Tam bo naš prvi daljši postanek. Pot bomo nadaljevali mimo Koče pod Bogatinom do Bogatinskega sedla. Tam bomo pustili nahrbtnike in se počasi dvignili na prvi vrh dneva, Bogatin, ki je od sedla oddaljen približno 30 min. Vrnili se bomo po isti poti in nato nadaljevali po grebenski poti na Lanževico. Z Lanževice pa spust čez lepo Komno do Koče pod Bogatinom in naprej mimo doma na Komni v dolino. Pot je res nekoliko daljša, je pa lahka z zelo lepo okolico in lepimi razgledi po Julijcih.

KUŽELJSKA STENA IN IZVIR KOLPE, 25. 5. 2013

ANTON TROPE

Je ena izmed dominantnih sten v zgornji kolpski dolini. Visoka je 874 m in obiskovalcu nudi razgled po velikem delu zgornje kolpske doline in na vrhove Gorskega Kotarja. Stena predstavlja geomorfološko naravno dediščino z rastišči in habitatih redkih in ogroženih ter zavarovanih rastlinskih in živalskih vrst. Ime je dobila po kraju Kuželj (Kostelci mu pravijo Koželj), naselju, ki leži pod njo in je nastalo že pred približno 500 leti. Območje Kuželjske stene je rastišče redkih in ogroženih rastlin. Med njimi je najbolj zanimiv skalni glavinec, živo-rumeno cvetoč predstavnik toploljubne ilirske flore. Gozd, ki porašča to steno, je varovalni gozd bukve in črnega gabra ter hrasta gradna na plitkih izrazito južnih, suhih legah. Rob prepadne Kuželjske stene je zavarovan kot gozdni rezervat Stružnica s površino nekaj nad 6 ha. Zaradi ekstremnosti in izjemnosti ostenja kot življenjskega prostora, so v steni ohranjene tudi živalske vrste, (sokol selec, planinski orel), ki so na Slovenskem in celo na Kočevskem izjemno redke.

Na vrhu stene je narava izdolbla čudovito odprtino v skali, Kuželjsko okno. Visoko je približno 7 metrov, nad njim je prelep naravni most. To je prekrasna tvorba narave, vredna občudovanja.

Kuželjsko okno je najlepše doživetje vsakega pohodnika na Kostelski planinski poti. V soteski nad Kuželjem velja omeniti še posebej izoblikovana kamna v obliki zvonikov, tako imenovani Veliki in Mali turn, skalni osamelec in medvedji brlog pod Kuželjsko steno. Veliki turn je zagotovo spoštovanja vredna naravna redkost.

KAMNITI LOVEC (2071 M), ITALIJA, 1. 6. 2013

MITJA IN KATJA PREMIERL

Kamniti lovec je najvišji vrh v skalnatem vencu Višarskih glav, ki skupaj z znano romarsko goro Svetimi Višarjami tvorijo manjšo podskupino na severovzhodni strani Viševe skupine. Vrh je dobil ime po skalnati figuri, ki spominja na lovca. Legenda pripoveduje o divjem lovcu, ki je streljal proti Sv. Višarjem in je za kazen okamenel.

Zaradi udobnega dostopa (prevoz z žičnico iz doline na Sv. Višarje) je Kamniti lovec eden od najpogostejše obiskanih vrhov v Julijskih Alpah. Sam vrh je izredno atraktiven, dostop nanj pa v zadnjem delu izpostavljen (varovala). Z vrha je izreden pogled na Viševo skupino in severna ostenja Montaža. Na Svete Višarje, izhodišče naše poti, se bomo pripeljali z gondolsko žičnico iz Žabnice (Camporosso) pri Trbižu.

Kamniti lovec

Po sestopu se bomo ustavili tudi na romarski gori Višarje, ki je romarska točka Romanov, Slovanov in Germanov iz 16. Stoletja. Višarje so manjši prikupen zaselek s cerkvijo, posvečen Višarski Kraljici in nekaj hišami, v katerih so danes le gostinski lokali. Višarje so pozimi pomembno smučarsko središče.

Izhodišče: Gora Višarje na višini 1766 m

Višinska razlika: 305 m

Skupen čas hoje: 3 ure

Težavnost: zaradi zadnjega vzpona na sam vrh je tura zahtevna

Tura je primerna za vse planince, saj vzpon na sam vrh ni obvezen. Vabljeni!

Svete Višarje

POHOD NA URŠLJO GORO (1699 M), 8. 6. 2013

IZTOK APAČNIK, JANEZ MEDVED

Z avtoceste Ljubljana – Maribor se usmerimo na izvoz Slovenj Gradec in pot nadaljujemo v smeri Velenja, kjer v krožnem križišču sredi mesta nadaljujemo desno v smeri Slovenj Gradca. V Slovenj Gradcu, za bencinsko črpalko, zavijemo levo in nadaljujemo pot v smeri proti Ravnem na Koroškem, nato pa pri kraju Vrhe zavijemo levo in pot nadaljujemo v smeri vasi Sele in cerkve sv. Roka. Od cerkve nadaljujemo po asfaltirani cesti, le-ta pa nas le malo višje pripelje do križišča, kjer se v

levo odcepi cesta, ki vodi do Poštarskega doma. Lokalni cesti nato v prvem križišču sledimo desno, v drugem pa levo (obakrat smer Poštarski dom). Omenjeni cesti sledimo vse do Poštarskega doma, kjer na parkirišču v njegovi bližini parkiramo.

Od doma nadaljujemo po cesti naprej v smeri Uršlje gore čez Kal. Cesta, ki se sprva vzpenja po gozdu, nas kmalu pripelje na travnike, kjer pridemo do zadnjih hiš v vasi. Za zadnjo hišo se cesta spremeni v kolovoz, ki ima že na samem začetku razpotje. Usmerimo se na levi spodnji kolovoz, ki se začne nekoliko spuščati. Po krajšem spustu se kmalu začne vzpenjati in se nekoliko višje spremeni v peš pot, ki se še strmeje vzpne. Pot nato kmalu preči slabšo cesto in na drugi strani le-te pride do velikega travnika.

Pogled na Uršljo goro (1699m)

Pot nadaljujemo po desni strani, kjer kmalu opazimo stezico, ki gre v gozd. Mestoma precej zaraščena stezica (v poletnem času) nas v zmernem vzponu pripelje do gozdne ceste, kjer nadaljujemo desno. Cesti sledimo le nekaj minut do razpotja, kjer se usmerimo desno v smeri Uršlje gore. Kolovozu, ki se le redko strmeje vzpne, sledimo do mesta, kjer se desno odcepi peš pot. Kratka stezica nas že po minuti hoje pripelje na cesto, katero pa samo prečimo.

Vzpon ponovno nadaljujemo po kolovozu, večinoma rahlo navzgor. Kolovoz se počasi spremeni v peš pot, ta pa nas pripelje do vode, ki pa v sušnih obdobjih usahne. Pot nato spet postane kolovoz, ki nas pripelje na gozdno cesto, kjer nadaljujemo desno do mesta, kjer ponovno zavijemo desno na peš pot. Pot naprej nas v nekaj korakov pripelje na razpotje, kjer se nam priključi pot od Ivarčkega jezera in druga pot od našega izhodišča.

Nadaljujemo naravnost, pot pa nas v kratkem ponovno pripelje na gozdno cesto. Po kratki hoji po cesti pa se v levem ovinku desno odcepi peš pot na vrh. Gozd ob poti

Koča na Uršlji gori

nato postaja vse redkejši, tako da se nam odpirajo lepi razgledi na okolico. Pot nas nekaj korakov pred domom ponovno pripelje na cesto, kateri sledimo do doma na Uršlji gori.

Od doma nadaljujemo po poti, ki se nahaja med cerkvijo in domom proti oddajniku. Pot oddajnike obide po levi strani in se v rahlem vzponu povzpne do križa na vrhu gore.

Skupne hoje bo okrog 5 ur. V Ljubljano se bomo vrnili v večernih urah.

Oprema: planinski čevlji, pohodniške palice.

OJSTRNIK, 16. 6. 2013

MARINKA KOŽELJ STEPIC

V nedeljo, 16. 6. 2013, se bomo zbrali ob 6.30 uri pred PD Integral na Celovski c. 160 ter se odpeljali proti Gorenjski, v Ratečah prečkali državno mejo in v kraju Ugovizza (Ukve) zavili na strmo gozdno cesto, ki nas bo pripeljala do skromnega parkirišča (1200 m).

Od tu se bomo podali peš po prijetni gozdni stezi do planine Bistrica (1722 m), ki leži ob italijansko-avstrijski meji. Ogledali si bomo zanimive staje in počitniške hišice. Od tu vodi pot proti vrhu po odprtem svetu. Ob poti bomo lahko občudovali raznotere cvetke in kmalu stopili na razgleden vrh.

Ojstrnik je najbolj vzhoden dvatisočak v Karnijskih Alpah. Razgled je v jasnem vremenu veličasten. Pod nami se bo odprl pogled na celotno Ziljsko dolino, na Dobrač, Ziljske Alpe in na Lienške Dolomite. Nič manj razkošen ne bo pogled na Zahodne Julijce z Montažem in Višem ter Vzhodne Julijce s Triglavom in Škrlatico.

Po razgledovanju in krajšem počitku se bomo vrnili na planino Bistrica in po isti poti nazaj do prevoznega sredstva. Skupne hoje 5 – 6 ur, pot tehnično ni zahtevna. V Ljubljano se bomo vrnili v poznih popoldanskih urah.

Oprema: planinska obutev, pohodniške palice, športna oblačila, nekaj proti vetru, mrazu in morebitnemu dežju ter hrano in pijačo, saj ob poti ni možnosti oskrbe.

ROGATEC (1557 M), LEPENATKA (1425 M), 22. 6. 2013

RAŠO ADROVIĆ

V soboto, 22. 6. 2013, se bomo zbrali ob 7. uri pri PD Integral na Celovski 160 in se s kombijem odpeljali proti Gornjemu gradu do Svetega Lenarta. Izhodišče: Rogljev mlin (590 m).

Pogled z Lepenatke na Veliki Rogatec

Iz kranjske strani se peljemo proti Gornjemu gradu. Pri kapelici približno 100 m pred Gornjim gradom zavijemo levo za Sveti Lenart. Naprej se peljemo slabe 3 km po asfaltni cesti in nato še slab km po makadamu do podirajočega Rogljevega mlina na desni strani ceste in tam parkiramo.

Nato se odpravimo naprej po cesti za Sv. Lenart, toda le za kratek čas. Malo naprej od mosta, prek katerega vodi desno cesta do kmeta Roglja, zavijemo pri električnem drogu levo na stezo. Steza, ki nas malo višje pripelje spet na cesto, je na trenutke precej zaraščena. Nadaljujemo po cesti vse do cerkve Svetega Lenarta. Pred cerkvijo gremo levo za Lepenatko.

Takoj nad cerkvijo pot prečka cesto in se kar strmo vzpenja vse dotlej, ko spet pridemo na cesto. Po nekaj metrih gremo levo po bolj zvoženi cesti. Po tej cesti nadaljujemo do preže na manjši jasi. Mimo preže lahko gremo levo ali desno. Takoj za njo pa gre pot nekaj korakov navzgor skozi gozd, nato pa naprej po pašniku vse do vrha Lepenatke. Ta del poti je zelo lep spomladi, ko cveti veliko vrst gorskega cvetja. V vseh letnih časih pa nam nudi čudovite razglede.

Z vrha Lepenatke se nato spustimo po travnatem pobočju na Kal. Med spuščanjem imamo ves čas pred sabo Rogatec. Na Kalu levo med drevesi opazimo bivak.

Vrh Lepenatke

S Kala gremo naprej po zelo zahtevni poti za Veliki Rogac (drugo ime za V. Rogatec). Pot gre s pašnika v gozd in se po kratkem ravnem delu takoj začne zelo zahteven strm izpostavljen del poti. Kdor uporablja palice, mu priporočam, da jih spravi na nahrbtnik, saj so ob nepravilni uporabi lahko prej nevarne kot koristne.

Pot po spodnjem plezalnem delu v zgornjem delu postane lažja in je že možna varna uporaba palic. Ko pridemo na vrh Rogatca, smo nagrajeni z naravnost fantastičnim razgledom. Za sestop je lepa varianta mimo Zg. in Sp. Špeha, Kokalja in Roglja do Rogljevega mlina.

Čas hoje: 3 h 45 min

Višinska razlika: 967 m

Priporočena oprema (poletje): čelada

Vir: hribi.net

GRINTOVEC (2558 M), 29. 6. 2013

ANDREJ POČERVINA

Izhodišče: dom v Kamniški Bistrici

Cilj: Grintovec

Čas hoje: 8h

Zahtevnost: zelo zahtevna označena pot

Oprema: standardna gorniška oprema, čelada, plezalni pas in samovarovalni komplet

Pot bomo začeli pri domu v Kamniški Bistrici in se po označeni poti odpravili proti Kokrškem sedlu. Pot do sedla ni zahtevna, poteka v začetnem delu skozi gozd, višje pa preide na melišče, po katerem se dvignemo do sedla. Od tam nadaljujemo v smeri Grintovca do table za Skuto in Mlinarsko sedlo, kjer se usmerimo desno. Po kratkem strmем dvigu pridemo do prehoda Mala vratca, kjer se pot prevesi. Tam se srečamo z prvimi varovali. Sledi kratek spust. Od tam pa do Mlinarskega sedla se pot stopoma vzpenja in ni zahtevna.

Od Mlinarskega sedla pa do vrha sledi najzahtevnejši del poti, ki pa je dobro varovan. Nekako po dobrih 5 urah hoje smo na vrhu. Z vrha se vračamo čez streho Grintovca. Pot z vrha do doma na Kokrškem sedlu je lahka, vendar je potrebno biti vseeno previden. V dolino se vrnemo po isti poti, po kateri smo se zjutraj vzpenjali. Pot je dinamična, lepa okolica in ob lepem vremenu smo deležni fantastičnih razgledov daleč naokoli.

JEZERSKA KOČNA, 6. 7. 2013

ANTON TROPE

Pri žičnici gre pot za spodnjo postajo žičnice v smeri Če-

ške koče in se sprva zložno vzpenja po široki poti, ki nas v nekaj minutah pripelje na večjo jaso. Pot čez to jaso je po navadi precej blatna, zato previdno. Po 20 minutah hoje nas pot pripelje na neizrazit grebenček, kjer je klopca. Pot se nato nadaljuje po gozdu in nas po nadaljnjih 20 minutah pripelje na razpotje, kjer se nam z desne priključi pot od travnika (nižje izhodišče). Nadaljujemo levo in že po nekaj nadaljnjih korakih smo na naslednjem razpotju, kjer se nam z desne priključi pot iz Makekove Kočne (sosednja dolina). Pot nato iz gozda preide na razgledna pobočja, kjer se s pomočjo nekaj jeklenic in lestve vzpenjamo proti Češki koči (Hudičev klanec). Pot se nato položi in nas pripelje do Mrzle doline (1500 m), kjer se pogosto zadržuje hladen zrak. Sledi le še dobrih 5 minut dolg zmeren vzpon in pot nas pripelje do Češke koče na Spodnjih Ravneh.

Od koče nadaljujemo desno po poti v smeri Kočne, Grintovca in Vratc (levo Kranjska koča skozi Žrelo). Po krajšem vzponu pridemo na ravna tla z oznako H (namenjeno pristanku helikopterja). Pot naprej poteka po sprva zložnem melišču, ki je delno poraslo z rušjem. V spodnjem delu melišča se desno odcepi pot na Vratca, mi pa nadaljujemo naravnost v smeri Kočne in Grintovca. Po približno pol ure hoje od koče pa pridemo na naslednje razpotje.

Nadaljujemo desno v smeri Kočne (levo Grintovec preko Mlinarskega sedla) in se še naprej vzpenjamo po delno poraslem melišču do Zgornjih Raven. Na Zgornjih Ravneh pot zavije ostro desno in se vzpne čez melišče. Višje nas pot, ki se še naprej obrača desno, pripelje na stranski greben osrednjih Grintovcev. Tu se nam odpre lep pogled proti severu, kjer lepo vidimo večino vrhov, ki obdajajo Jezersko. Tu, kjer zavijemo ostro levo, se začne plezalni del poti.

Dobro varovana in v suhem ne preveč zahtevna plezalna pot nas ob lepih razgledih in mimo naravnega okna, ki ga bomo opazili na desni strani, po skoraj treh urah hoje od

Češke kočje pripelje na glavni greben Grintovcev (Zdolška škrbina), kjer je razpotje. Nadaljujemo ostro desno v smeri Jezerske Koče (levo Grintovec, naravnost Cojzova kočja) po poti, ki nas hitro pripelje do enega najzanimivejših prehodov v slovenskih gorah. Pot nas namreč pripelje do trebušastega prehoda, skozi katerega se moramo plaziti.

Strop nad nami je namreč tako nizek, da drugače ne gre (pazi na glavo). Pot naprej preide na kratko melišče, za katerim stopimo na bolj strmo pot, kjer nam je v pomoč nekaj klinov in jeklenic. Tej vse bolj razgledni poti nato sledimo do malo prostornega vrha.

Ravska Kočna – Češka kočja 1:15, Češka kočja – Zdolška škrbina 2:45, Zdolška škrbina – Vrh 45 min.

PREČENJE KARAVANK (S/A), 13. – 14. 7. 2013

MITJA PREMERL IN RAŠO ADROVIČ

Že v letu 2012 smo začeli s prečenjem Karavank, pa smo tako hiteli, da smo nekatere vrhove kar spustili.

Tudi tokrat se bomo pripeljali z avtobusom do mejnega prehoda Ljubelj.

1. dan bomo šli po naslednji poti: Ljubelj – Zelenica – Suho ruševje – Palec (2026) – Nemški vrh (2024) – Vrtača (2181) čez Malo glavo – Sedlo Belščica (1840) – Celovška kočja (1664). Tu bomo prenočili.
2. dan se bomo po severni steni povzpeli na Stol (2236), nato pa sestopili preko Valvazorjevega doma v Žirovnico, ali pa nadaljevali naprej po grebenu Belščice in sestopili mimo Javorniškega Rovta na Jesenice. V obeh primerih se bomo vrnili v Ljubljano z vlakom.

Celotna tura bo zelo zahtevna, skupno bo 16 ur hoje. Oskrba bo možna deloma v kočah, ostalo pa iz nahrbtnika. Tura je primerna za dobro pripravljene planince. Za vzpon na Stol bo potreben samovarovalni komplet in čelada. Prijave se bodo zbiral v tajništvu do konca aprila 2013. Vabljeni!

Celovška kočja

LASTOVO, 30. 4. – 4. 5. 2013

MARINKA KOŽELJ STEPIC

PD Kamnik vabi tudi člane našega društva na planinsko potepanje po otoku Lastovo. Ta otok je najbolj oddaljen stalno naseljen otok na Jadranu. Po drugi svetovni vojni in še nekaj časa po osamosvojitvi je bila na njem vojska in je zato veljal za turistično dokaj zaprt otok. V zadnjih letih je prišlo do temeljite spremembe; otok je odprt za vse turiste, na otoku ni več vojakov, so pa še vedno vidni ostanki vojaških objektov. To potepanje je bilo v programu že lani, a ga nismo udeležili, saj sem v januarju dobila odgovor, da je hotel v prvomajskem terminu že zaseden. Za letos imam potrjeno rezervacijo in takih težav naj ne bi bilo.

V torek, 30. 4. 2012, se bomo v poznih večernih urah s posebnim avtobusom odpeljali iz Ljubljane v Split in nato s trajektom na otok Lastovo. Na otoku si bomo ogledali veliko zanimivosti iz bližnje in daljne zgodovine, se vzpeli na dva razgledna vrhova, Hom (417 m) in Sozanj (230 m), se z ladjico odpeljali na enega od 46 otočkov, kjer bomo po krajši, zanimivi turi okušali dobre ribe in še kaj. Na otoku Lastovo bomo nastanjeni v hotelu Solitudo, kjer bomo imeli pol penzionsko oskrbo za tri dni. Imeli bomo skupno kosilo na izletu z ladjico ter ob povratku nekje blizu Šibenika. Vrnili se bomo 4. 5. 2013 v poznih večernih urah. Spotoma si bomo ogledali še Dioklecijanovo palačo v Splitu ter trdnjavo Klis pri Splitu.

Priporočljiva oprema: pohodniški čevlji, pohodniške palice, športna oblačila, nekaj proti vetru, mrazu in morebitnemu dežju ter nekaj hrane za popotnico in kakšno energetska ploščica. Najbolj vroči naj vzamejo še kopalke in kopalne brisače, vsi pa zaščito pred soncem – maže in klobučke.

Prijave zbira najkasneje do 3. 4. 2013 oziroma do zasedbe mest in daje ostale informacije vodnica Marinka po tel. (01) 56-16-925 v večernih urah ali po e. pošti: marinka.kozelj@gmail.com.

MLADINSKI ODSEK PD INTEGRAL - PLAN ZA LETO 2013

BOJANA BURNIK

Vsi strokovni delavci tako v vrtcu kot tudi v šoli se zelo zavedamo, kako pomembno je, da otroci uživajo v naravi, v gibanju, v hoji v gore... Da s tem postajajo samostojnejši, zrelejši in tudi skrbijo za zdrav način svojega življenja.

VRTEC HANSA CHRISTIANA ANDERSENA

Plan izletov

- RAŠICA (zima 2013)
- GOVEJEK (zima 2013)
- ŠMARNNA GORA (pomlad 2013)
- KORENO (pomlad in jesen 2013)
- TAMAR (jesen 2013)

Zaključni izlet v KAMNIŠKO BISTRICO (maj 2013) vseh skupin 5 – 6-letnikov, vodnikov PD Integral, vodstva vrtca (ravnateljica, pomočnici ravnateljice, strokovni kader...).

V mesecu juniju 2013 planinski tabor na PLANINI PRI JEZERU (za otroke letnik 2007)

MEDGENERACIJSKO DRUŽENJE (jesenski in spomladanski izleti)

PREDSTAVITVE OZ. IZOBRAŽEVANJE za otroke in strokovne delavke

- predstavitev pohodniške opreme,
- planinsko cvetje in živali,
- **Izobraževanje za strokovne delavke**, maj 2013 (srečanja se bodo udeležile Helena Novak, Štefka Šturm, Manca Jesenšek, Bojana Burnik).

SESTANKI ČLANIC MO PD INTEGRAL

- APRIL 2013, v enoti Marjetica. Dogovori za zaključni izlet, planinski tabor, ureditev knjižic in oddaja le-teh, skrb za planinske kotičke,
- AVGUST 2013 neformalno srečanje »ANDERSEN NA TRIGLAV« (delavci vrtca H. C. Andersen),
- OKTOBER 2013, v enoti Marjetica (v okviru Zlatega sončka). Dogovori in plani izletov po enotah, urejanje planinskega kotička, vodniki...

PLAN IZLETOV MLADINSKEGA ODSEKA

IZLETI OŠ OSKAR KOVAČIČ

- Komna (marec)
- Nanos (april)
- Višarje (september)
- Lovrenška jezera (oktober)

*Vsi otroci sveta so z nami
kot naša usoda in naša vest.
in z njimi gremo
z ramo ob rami
v prihodnost ali v temo
ali do zvezd...(T. Pavček)*

STONOGICE NA ROŽNIKU

STONOGICE, POLONA, EVA IN SENJA

Toplo sonce je že prvi teden septembra zvabilo na po-tep na Rožnik. Družbo nam je delala tudi naša Senja in nas popeljala po trim stezi proti cilju. Na poti smo sre-čali tamkajšnjo prebivalko - malo regico in si ogledali ostanke stare skakalnice.

Kostanja nismo nabrali saj je bilo za to še prezgodaj, smo pa našli veliko ježic, ko so nas kar dobro popikale, nekaj neznanih gob in na naši poti srečali veliko spre-hajalcev. Na cilju smo se okrepčali in spočili, potem pa jo urno mahnili nazaj v vrtec v planinski vrsti seveda, saj smo že pravi planinci.

IZLET V KEKČEVO DEŽELO

MEDVEDKI IN SONČKI IZ LASTOVICE TER MAJA, KATJA, TINA, JANJA IN SONJA

Medvedki in Sončki smo v Kekčevo deželo odšli, kaj tam smo videli, povemo vam mi!

Je Bedanec, tisti s puško in črnimi kremplji, Mojco lovil, da kuhala bi mu, on bi pa jedel in pil.

Ker nje nismo dali, je našo Sonjo želel, pa smo ga prestrašili, kot sove skovikali,

da zbežal je hitro tako, da brcal se v svojo je »tazadnjo«.

Zbežal je za tri dni (na goro Špik) in tako smo mi varni bili.

Smo srečali še Brinclja, Kekca, Rožleta in Pehto, ki skuhala nam je čaj in dala nam kruh, tak za »korajžo.«

Pa smo peli in peli, smo veseli bili.

Kako smo peli! Pojte z nami še vi!

Kekčeva pesem

*Kdor vesele pesmi poje,
gre po svetu lahkinih nog,
če mu kdo nastavi zanko,
ga užene v kozji rog.*

*Jaz pa pojdem in zasejem
dobro voljo pri ljudeh.
V eni roki nosim sonce,
v drugi roki zlati smeh.*

*Bistri potok, hitri veter,
bele zvezde vrh gora,
gredo z mano tja do konca
tega širnega sveta.*

*Jaz pa pojdem in zasejem
dobro voljo pri ljudeh.
V eni roki nosim sonce,
v drugi roki zlati smeh.*

Tu, tu, tu, po cesti...z avtobusom v Kranjsko goro

Prestopimo v bedan'c bus

Tu smo že malo bolj resni, polni pričakovanj

Franci nas je popeljal po Kekčevi deželi

Prijazna Mojca je povedala, da jo Bedanec lovi

Kar lepo ima pospravljeno tale Bedanec

V kotlu se že kuha kosilo

Pregnali smo ga s skovikanjem

*Brincelj nas je povabil po dvžnem mostu
v njegovo hišo na drevesu*

Po skrivnem rovu na obisk h Kekcu in Rožletu

Po toboganu pa dol na drugi strani hiše

Pogumno na drugi strani ven

Rožle

Kekc nas je pričakal na gugalnici

Kekc je otrokom zaupal skrivnost

Nihče nam ni povedal to skrivnost, le kje so prišli ven otroci iz Kekčeve koče, mogoče skozi dimnik?

Med vožnjo proti Ljubljani omagali

PLANINSKI TABOR OD 11. 6. DO 15. 6. 2012 – PRVIČ

SONJA MODLIC

Teta Pehta ima zelo dober čaj in kapljice za odrasle, da o kruhu ne govorimo...vse pojedli

Na Planino pri Jezeru prišli v dežju, vendar to za nas ni problem, saj smo se posušili v topli koči.

Skupaj zapeli

Na poti na Dedno polje smo se morali izogibati velikanskim lužam

Kuharica Mari in Dušica sta večkrat pripravili sladka presenečenja

Spoznali plezalno opremo

S Pršivca smo prišli polni energije

Zjutraj nas je oskrbnik Ivo zbujał s harmoniko

Vera in Ljuba sta otroke poučili kako se je treba obnašati in približati psom, kaj vse psi potrebujejo, kako jih učijo iskanja. Otrokom je najbolj všeč, da se skrijejo, psi pa jih poiščejo. Seveda pse tudi pocrkajo, jih lahko božajo in jim dajejo priboljške.

Hvala oskrbniški ekipi

Ob vsakem prihodu iz izleta nas pričaka harmonika

V sončnem dnevu odhod domov

PLANINSKI TABOR OD 11.6. DO 15.6.2012 – DRUGIČ

HELENA NOVAK

Že vrsto let Vrtec Hansa Christiana Andersena in PD Integral uspešno sodelujeta. Vzgojiteljice se v svojih oddelkih trudimo otroke že od malih nog motivirati in spodbuditi za planinstvo, vodniki pa nam pomagajo s tem, ko poskrbijo za varnost otrok, z idejami za izlete in s strokovnim znanjem.

Vsako leto zaključimo naša potepanja s prav posebnim doživetjem, s planinskim taborom. V mesecu juniju kočo na Planini pri Jezeru napolnijo mladi, veseli planinci.

To smo mi - prijatelji iz vrtca Lastovica

V letošnjem letu smo torej izpeljali 3 izmene taborov:

1. izmena: 4. 6. – 8. 6. 2012

(31 otrok iz enote Marjetica, vzgojiteljice Nadka, Marija, Ines ter vodnika Tomo in Rašo)

2. izmena: 11. 6. – 15. 6. 2012

(29 otrok iz enot Marjetica in Lastovica, vzgojiteljice Sonja, Petra, Petra, Helena ter vodnika Tone in Robi)

3. izmena: 18. 6. – 22. 6. 2012

(24 otrok iz enote Andersen, vzgojiteljice Jelka, Vali, Sani ter vodnika Mitja in Janez).

Čeprav nam je vreme kdaj pa kdaj ponagajalo, smo vseeno preživeli pet čudovitih dni v osrčju prelepe narave. Pisano cvetje in ptice s svojim petjem so spremljale naše korake po zavitih stezicah, da nam je bilo vedno lepo.

Oskrbniška ekipa v koči (Ivo, Mari in Dušica) je za nas odlično skrbela. Razvajali so nas z izvrstno hrano, Ivo pa je osvojil srca otrok s svojo prijaznostjo in s svojo harmoniko.

Vodniki so nas varno vodili po planinskih poteh in potrpežljivo pomagali otrokom. Pokazali so precejšno mero ustvarjalnosti, ko so odgovarjali na vsa mogoča vprašanja otrok.

S pozitivno energijo in s skupnim sodelovanjem smo izpeljali res prijetne taborne, ki se jih bodo otroci radi spominjali. Naj bo drugo leto spet tako lepo!

POHOD NA PLANINO PRI JEZERU, 28. 6. – 1. 7. 2012 – DEVETIČ...

LILJANA DREVENŠEK

Ja, res sta Janez in Sašo že devetič vodila pohod iz Črnega vrha v Polhograjskih na Planino pri Jezeru. Kot vedno smo se zbrali v četrtek ob 9.30 na končni postaji šestice. Sonce je močno pripekalo, pohodniki smo se zbirali, vedno več nas je bilo, ne vem, kaj Janez obljublja, da je udeležencev toliko. Pred leti nas je bilo trinajst, potem šestnajst, letos kar enaindvajset. Nekaj je bilo udeležencev vseh dosedanjih pohodov, nekaj novih. Sprašujemo se, ali bo naš zvesti prevoznik prtljage Janez uspel vse natovoriti v en avto, a gre. Že na zbornem mestu nas Janez preseneti z mini, pinki majčkami pohoda, ki jih skrbno shranimo za zmagoviti prihod na Planino. Si predstavljam, kako se je Irena potrudila, da nam bodo majčke všeč, a je – saj veste, da smo včasih bolj otročji, kot otroci – »meni ni všeč barva«, »meni ne ustreza kraj«, »zakaj ni na V izrez«, »meni je premajhna«..... Irena je zagotovila, da prihodnje leto nje pri izboru majic ne bo, a se bo sigurno jezica ohladila in nas tudi prihodnje leto preseneti z izborom majice. Je pa Nadi letos prišla na svoj račun, prvič ji ustreza velikost majice, barva je super, tokrat bo majica njena, da ne bo vedno za zeta. Pa so tudi naši fantje, potem v malo bolj oprijetih majicah lahko pokazali svoje »nabildano« telo, le nekateri so malo stisnili svoj »pivski« trebušček.

Do Črnega vrha je šlo vse gladko, z lahkoto – seveda, saj smo se peljali. Pa tudi prijetna pot do Pasje ravni in navzdol do Hotovlje je bila sproščujoča, kljub vročini. Letošnje vreme je hecno, enkrat lije, drugič žge, pozeblo ali požgalo nam je tudi vse borovnice, jagode, češnje, gobe – nič od naših dobrot iz prejšnjih let, morda bo pa zopet drugo leto vsega v obilju.

Hodimo, se pogovarjamo, obujamo spomine in že smo v Poljanah, malo se odžejamo in hitimo mimo Volče na »naš vikend«, kjer malicamo, ohladimo noge v potoku in gremo naprej proti Malenskemu vrhu, skupinska slika pri »naši« s slamo kriti hiši. Še malo hodimo in že smo na cilju prvega dne pri Anderjonu, kjer smo že stari znanci, uredimo ležišča na seniku, novinci se veselijo, ker še mislijo, kako dobro bodo spali, drugi že vemo, kaj nas čaka, nekaj te tišči, nekam ležeš, nekaj te grize, oni smrči...Janez zvečer strogo veli: »Vstajanje ob petih, odhod ob šestih – zaradi vročine«. Irena se jezi, a ob petih prva iz slame pridrvi. Na poti proti Kalu pogledujemo, kje so češnje, ki jih je bilo prejšnja leto polno – nič, nič!!! Od Kala pod Blegošem sledi lahkotna pot navzdol proti Selški dolini, Zalemu logu, potem pa nekaj novega, nam neznanega, Janez uvede neko novost, našo skrivnost, ki so jo mnogi z veseljem sprejeli... Nadaljujemo pot proti Soriški planini, vzpenjamo se, sonce res žge, nekateri vročino in vzpon boljše, drugi malo slabše prenašajo, a vsi zmagamo in se posedemo, nekateri poležejo ob prekrasni brunarici na Soriški planini, kjer počivamo. Celoten vzpon drugega dne je za nami, sledi le še spust proti Nemškemu rovtu, kjer nas pričaka Andrej na njegovem travniku, omogoči spanje na seniku, glede na izkušnje nekateri že iščejo bolj oddaljen kotic, da bi se naspali, sledi večerja na žaru in počitek.

Tretji dan zopet zgodaj start, jutranja kavica in nakup v Bohinjski Bistrici, hoja po kolesarski stezi proti Stari Fužini. Nič hudega, ker je vroče, pot je prijetna, klepetamo, uživamo v pogledih na Julijce – na eni strani proti Črni prsti, Voglu, Komni, potem Pršivec, Vogar, na drugi strani Rudnica in naprej Tosc, Veliki Draški vrh, Ablanca in seveda očak v ozadju. Nekateri že razmišljamo, ali nam bo letos uspel vzpon na Triglav, bo šlo, bo vreme ugodno....? Še en postanek pred vzpo-

nom na Vogar, kjer nas je oskrbnica vesela, saj smo dobre stranke, potem pa le še pot do Planine pri Jezeru. Saj ne morem verjeti, vedno hitreje mine, vse gre lepo, gladko, kljub veliki in raznoliki skupini. Vedeti moramo, da smo udeleženci stari od 48, pa morda tudi čez 70 let, pa je vsem prav lepo šlo, seveda zahvaljujoč našima izkušenima vodnikoma, ki vesta, kako tako turo pravilno izpeljati, od tega, kdaj vstati, hitrost koraka, koliko počitka... Ob sproščenem klepetu in obujanju spominov na pretekle pohode, na nekatere, ki so včasih šli z nami, tokrat pa žal ne, je pot hitro minila. Pogrešali smo Slavca z njegovim refrenom »Dec ne more«, Bineta, Joži, Goco, Mili, Minko, Milojko..., a so bili zadržani.

Malo pred kočjo na Planini pri Jezeru pa nas je pričakala muzika – Roman..., že je bilo veselo in zaplesali smo kar z nahrbtniki in na sredi poti, to pomeni, da nas pot ni uničila, ampak smo jo prehodili, pa še je ostalo nekaj moči. Sledi še preoblačenje v pinki majčke, zdaj je bil pravi trenutek, da vidimo, kako pristajajo našim fantom, škoda, kdor je to zamudil. Na cilju na planini veselo vzdušje, harmonika, bravo, super, uspeli smo, saj nekateri niso verjeli, da so tako sposobni. Vse je šlo srečno, rajanje se je nadaljevalo še v noč, prihodnji dan pa nekateri čez Viševnik, nekateri še na Dedno polje, drugi direktno v dolino. Potem pa stisk rok, zahvala in želja, da nam uspe tudi prihodnje leto, ko bo deseti pohod. Janez, Sašo, voznik Janez, blagajna Irena in vsem ostalim hvala za družbo in srečno.

Udeleženci pohoda: vodnika Janez in Sašo, Irena, Nada, Štefan, Marinka, Slavka, Miro, Slavi, Desa, Lojze, Franci, Jože, Milan, Marina in Bojan

DOŽIVETI ČRNO GORO, 12. – 24. 7. 2012

MARUŠA REYA

Veselje in trema pred dolgo vožnjo sta se prve dni julija, ko smo se počasi začeli načrtno pripravljati, sto-

pnjevali. Kaj vse bo potrebno vzeti s seboj na to dolgo, raznoliko in navsezadnje tudi zahtevno potovanje in pohajanje? Oprema in ekipa pa sta bili na koncu tako rekoč popolni: sodoben avtobus, napolnjen z okoli 40 vedoželjnimi in pričakovanja polnimi potniki, vodnik Rašo z zvestim pomočnikom Tonetom, ki nas je na nekaterih etapah v zapeljivi snežno beli srajci tudi vozil, ter nepremagljivi mojster volana nasmejani Jožko, ki nas je varno peljal tako po dolinah kot po hudih gorskih klancih in ovinkih. Iz ozadja pa večino poti niti vleče nepogrešljiva Stanka.

Ko gledam vse skupaj za nazaj, imam dober in topel občutek o celotni avanturi. Ja, prav tako ji bom rekla. Zame je bila to prava avantura! Črno goro sem geografsko doslej poznala le po zemljevidu, zgodovinsko pa le po tisto nekaj vsebin, ki mi jih je ostalo še iz šole. V moji glavi in potem se mi je to potrdilo tudi kot resnica, je ostalo, da je Črna gora že od nekdaj zelo kultivirana dežela in samostojna država, v Evropi že par sto let, ko so se potomci vladarjev poročali po celi Evropi in imeli s takratnimi vladarji širom nje odlične odnose. Pa tisto najbolj slavno in temeljno delo Gorski venec vladike Petra Petrovića Njegoša – pesnitev v dramski obliki, ki simbolizira boj za svobodo, pravico in dostojanstvo, univerzalne vrednote in ideale za vse človeštvo.

Na dolgi vožnji, na kateri pa smo se tudi ustavljali na pomembnih mestih, smo skušali ujeti utrip mimobežečih mest in krajev. Tako je bilo na postanku pred sedmo zjutraj v Sarajevu, ko se je v 15. stoletju zasnovana Baščaršija šele začela prebujati. Nekateri so bili že voljni poskusiti burek z jogurtom, moj želodec tega še ne bi prenesel. Ampak vseeno, jutranja kavica v zakotni ulici nas je popeljala v lep prihajajoč dan.

Dopolodne nam ne uide Višegrad in nas očara s stoletja starim znamenitim kamnitim mostom z enajstimi loki, nema priča različnih kultur in ver (Ivo Andrić »Na Drini ćuprija«).

Meja s Srbijo je bila edina, na kateri smo čakali in še čakali pri 35 stopinjah. Pa tudi ni bilo hudega! Pomembno je, da pridemo na naš prvi cilj Rožaje pozno popoldne, kjer se udobno namestimo, kot pravzaprav tudi vse dneve v prihodnje.

Za vseh osem vrhov, ki smo jih dosegli (ali pa eni samo bolj od blizu gledali), se je bilo potrebno zjutraj vedno dvigniti iz postelje zgodaj, ampak kaj je to proti radostim doseganja lepote, s katerimi smo bili dnevno obkroženi. Vedno je bila na voljo tudi možnost lažje variante pohajanja.

Narodni park Prokletije ima za vsakogar nekaj.

Sobota (14. julij) in vzpon na Hajlo – 2403 m nam bo zaradi slikovitosti vsem ostal v trajnem spominu. Malo smo zašli in se od vrha najprej oddaljili, vendar istočasno doživeli pristno gorsko pokrajino. Celo čez pogorišče smo se nekaj časa prebijali. Nasploh je bilo videti veliko dima vse naokoli. Gorelo je daleč na nedostopnih področjih pravzaprav vse dni. Ob spustu po drugi strani, ki je kazala slikovite stene pogorja, smo se ustavili v gorski koči, ki so jo odprli samo za nas in nas tudi prijazno počakali s hrano in domačim čajem.

Nedelja (15. julij), drug dan je bila namenjena obiskom

Proti vrhu 2403 m visoke Hajle

dveh bližnjih samostanov, v kraju Berane in Sv. Trojice v kraju Brezjojevice. V Gusinju, kjer smo po poldnevu posedli v nek »kafič«, smo prijetno presenečeni, ko nam Stanka in Rašo prineseta še vroče »mantije« – nekakšne male bureke, ampak veliko boljše in še polite z neko česnovo omako in jogurtom. Mljask! Do siteda smo se jih najedli, da smo potem lahko od Vusanja hodili do Oka Skakavice, čudovitega izvira reke Skakavice, ki nižje v izdolbljeni dolini ustvari 30 m visok slap Grlje. Tristo metrov nižje se ta reka združi z vodo Alipašinih izvirov in dobi ime Vruja. Do Plava, kjer se nastanimo v lesenih hiškah hotela ob jezeru, pridemo spet pozno popoldne. Ob poti srečujemo na novo zgrajene, vendar žalostne prazne hiše, ki jih zidajo »Amerikanci« – izseljenci iz Amerike. Večna njih je arhitekturno prvih spačkov.

V ponedeljek (16. julij) vstanemo še v trdi temi in za potnico dobimo veliko vode in ogromen sendvič, katerega kruh jem še cel teden. Pred nami je podvig – najvišji vrh Črne gore Zla Kolata – 2534 m. Po nekako treh urah hoje ugotovimo, da nismo na pravi poti.

Naleteli smo na pastirsko družino, ki v sezoni biva v skalah. Njen poskočen poglavar nas je potem kar počez popeljal na pravo pot in šel z nami prav do vrha. No,

nekateri smo se – deset nas je bilo – vrhu odpovedale in se zaradi grozečega dežja predčasno obrnile proti izhodišču. Ampak vsi izpolnjeni in zadovoljni. Moram se popraviti in govoriti predvsem v svojem imenu. Vendar je bila po splošnih odzivih na koncu klima vedno odlična. Tokratna večerja je bila odkritje kačamaka, veliko preveč ga je bilo, ampak je bil pa dober...

V torek (17. julij) se do čudovitega eko katuna Štavna pripeljemo okoli 11. h in se takoj spet razdelimo v dve skupini, ena gre na malo nižji in bližji Vasojevički Kom, druga pa na oddaljenejši in višji Kučki Kom. Pot je tokrat dobro markirana, vreme odlično, razgledi krasni. Kaj hočemo še več. Zadnji del proti vrhu je precej krušljiv in zahteva izredno previdnost, nekateri po lastni preudarni presoji ostanejo pod vrhom. Proti koncu nazaj grede kar pohitimo, saj nas z obilno dobro večerjo že čakajo. Za konec pa za nekatere navdušence petje in ples ob »tabornem ognju«.

Sreda (18. julij) je pred nami 5680 ha prostran narodni park Biogradska gora s 1600 ha pragozda, štirimi ledeniškim jezeri, endemično floro in zaščiteno favno ter tremi vrhovi Troglav, Zekova glava in Crna glava. Preden pa smo jih osvojili, smo obiskali poleti seveda zapuščeno smučišče Jezerine in tipično s slamo krito restavracijo Savardak. Nekateri želodci so bili spet prepolni.

Do eko katuna Vranjak je prtljago odpeljal terenski avto, mi pa smo za eno uro tudi vključili svoj dvo-pogonski motor. Na planoti je bilo razmetanih takole na oko bi rekla kakšnih dvajset večjih in manjših lesenih hišk. Midva sva si izbrala tako za dve osebi »na saneh«. Prav res, temelji so bili ukrivljena debela, da so jih menda lahko odpeljali drugam, notri pa prostora res samo za dva, ki se imata rada, saj je bilo ponoči kar hladno, pa še volkovi so tulili. Ne!, hecam se, ampak tisti psi čuvaji so pa res tako lajali celo noč, kot da bi odganjali ne vem koga ali kaj.

Deseterica (ena fotografira) brez vrha Zle Kolate

V četrtek (19. julij) spet vstanemo zgodaj. Tale eko katun Vranjak pa je vreden vse pohvale. Par oskrbnikov obvladuje situacijo. Jedilnica pod streho nas vse gosti za eno samo dolgo mizo s klopmi. Pa naša skupina nismo edini gosti. Dve dekleti pa nas strežeta urno in dobro. Moška vidimo samo v odhajanju in prihajanju. Zvečer in zjutraj, vedno je vse zgodaj pripravljeno in hitro pospravljeno. Za hišico, v kateri je kuhinja in še kakšen prostorček, je odprta pomivalnica posode, blizu sta dve stranišči in dva tuša, resničen luksuz za višino več kot 1700 m. Zajtrk je obilen in dober in po osmi uri se odpravimo čez travnata pobočja na Troglav, nato počitek ob Pešičkem jezeru, na Zekovo glavo in spet v glavnem čez travnata pobočja vrh Crne glave – 2139 m, kjer se raztresemo naokoli in uživamo razglede. Motijo nas samo roji muh, ki nas oblegajo in posedajo po hrani. Pot pa sploh ni bila težka. Dol grede uberejo pot po drugi strani Troglava do izvira Biogradske reke, kjer nas sonce vendarle utruja in potrebujemo počitek.

Za večerjo pa spet kačamak in kislo mleko. Mene utrujenost kar zvije in se mi ne ljubi iti do planinskega doma malo višje nad našim »naseljem«.

Moči hranim za naslednji dan, **petek (20. julij)**, ko nas čaka najprej spust v dolino. Tam je spet naš Jožko z avtobusom in že smo nared za naslednji narodni park Durmitor.

Vozimo se v smeri Podgorice in se na kavi ter drobnih nakupih sadja, kruha in še česa ustavimo v Kolašinu. Dopoldne okoli enajstih se peljemo proti kanjonu Morače, v bližini si ogledamo 750 let star srbski samostan Morača, skozi glavno mesto Podgorico, ki je manjše od Ljubljane, se vozimo okoli enih popoldne. Še en pomemben samostan nas čaka – Ostrog, dobesedno vklesan v steno na višini 900 metrov. Ima dva dela, Spodnji samostan oz. hram Svete trojice in privlačnejši Gornji samostan oz. hram presvete Marije. Čeprav je to božja pot, svetišče vseh vernikov sveta, kamor bi pravzaprav morali priti peš, smo se tja peljali.

Na ovinkih je bilo bolje, da nismo gledali levo ali desno, ker je včasih ceste pod nami na videz kar zmanjkalo. Enes pravi, da je Besa na poti v nebesa, tako jo je bilo strah, pa ne samo nje!

Spet se veliko vozimo in zvečer smo v Žabljaku. Smreke, smreke, smreke nas spremljajo po poti do vznožja Čurevca, kamor dobesedno oddrvimo in v zadnjem trenutku pred zahodom sonca doživimo prekrasen razgled, tudi na 1300 m globok kanjon Tare. Zaradi požara si mosta Đurđević Tare nismo mogli ogledati. Že v temi pridemo v hotel ob cesti – počitek. Danes je

bilo pa res vsega dosti – in toliko različnih doživetij, da sem jih zvečer komaj popredalčkala.

V soboto (21. julij) nas čaka še zadnji visok in privlačen hrib Prutaš – 2303 m. Res veličasten! Vrh dosežemo točno opoldne, se potem v dveh urah spustimo do Škrčkega jezera, kjer si nekateri odmočimo noge in spet nazaj gor do sedla, kjer se smo ob petih popoldne, čez dobro uro pa dodobra utrujeni pri avtobusu, ki nas »dostavi v posteljo«. No, vmes je bila seveda še dobra večerja.

Glavna **nedeljska točka (22. julij)** je bil Njegošev mavzolej na Lovčenu, 1660 m visoko stoji, 461 stopnic – ki je narodni park in simbol ponosa Črne Gore. Gorski masiv se strmo vzpenja iz samega Jadranskega morja in s svojimi vijugastimi vrhovi ustvarja čudovit in najbolj znan evropski najjužnejši fjord – zaliv Boka Kotorska. Vreme se je začelo malo kisati, zato razgleda, ki je menda v lepem vremenu enkrat, nismo bili deležni, ampak domišljija tudi naredi lahko svoje. Ogledamo si tudi muzej kralja Nikole (1841 – 1921), ki je Črni gori prvi dal ustavo, svobodo tiska, državo stabiliziral po zahodnem vzoru, vzpostavil diplomatske odnose s številnimi evropskimi državami, gospodarstvo, šolstvo in kultura pa so se razcveteli. Zvečer se nastanimo v hotelu Nikšić v Sutormu, kjer je zvečer pravi obmorski poletni vrvež, katerega smo se v gorskih divjinah čisto odvadili.

Za posladek pa Skadarsko jezero

Ko sem se v **ponedeljek (23. julij)** zbudila, sem komaj čakala, da se na Skadarskem jezeru vkrcamo na ladjo, na kateri smo bili mi skoraj edini. Spokojno, skoraj štiurno »križarjenje«, ki je bilo prekinjeno samo z enim polurnim postankom, kjer so ob bregu na plaži nekateri v jezeru celo zaplavali, je res prišlo. Da spet sploh ne govorim o dobri jedači. Na jezeru je sicer 50 otokov, mi smo se peljali mimo dveh s samostani. Jezero je dve tretjini v lasti Črnogorcev, ena je albanska. Povr-

šina varira glede na letni čas in dotok vode reke Morče, izliva se v reko Bojano, ta pa v Jadransko morje. No, to pa je bilo zame res nekaj novega. Na poti proti Baru se ustavimo na Mirovici, kjer si ogledamo čez 2000 let staro zaščiteno oljko. In po tretji uri popoldne nazaj proti našemu hotelu v Sutomoru, kjer smo se imeli čas še malo nastaviti soncu na prenapolnjeni in umazani obali. Včasih so bila mesta Ulcinj, Bar, Budva biseri Jadranskega morja, danes se meni zdijo umazane zanikrne plaže, ki ne zmorejo pogoltniti vseh ljudi iz nagnetenih večinoma neokusnih, kičastih hotelov. Človekov pohlep in sla res nimata meja. Škoda!

Zadnji dan, v **torek (24. julij)** nas čaka še jadranska magistrala, kjer za posladek poskrbi staro ugledno in lepo mesto Kotor, kjer se tudi ustavimo in sprehodimo. V Dubrovniku pa nas dež poskrbi, da je pot domov umirjena in spokojna, da smo že lahko urejevali lepe vtise lepe avanture. Za vse lepo in dobro se z besedami in mislimi zahvalimo tistim z začetka tega prispevka.

FOTOZGODBA IZ ČRNE GORE

ENES HALILOVIĆ

Eko katun Štavna 1800 m je naše izhodišče za Kome

Vrh Kučkega Koma - 2487m

Potepanje po NP Biogradska gora

Na Vasojevički Kom – levo

Škrčko jezero - še en biser Durmitorja

Ko zahajajoče sonce sije v dno duše - sestop s Čurevca

*Kaj bi Črna gora brez Njegoša
in kaj bi mi brez naše Stanke*

SREDIN JESENSKI POTPURI

MARUŠA REYA

Za prvi jesenski sredin izlet naju je moral spomniti kar sam Janez L. osebno. Lovimo zadnje lepe dni, pa nam sonček kar nekam uhaja. Ampak po stari planinski navadi se mi, sicer vedno zelo zaposleni upokojenci, seveda ne damo.

5. septembra ob osmih zjutraj nas je spet kar za poln kombi pa še kakšen čez tistih, ki bi letos še zadnjič obiskali našo kočico na **Planini pri Jezeru** (1453 m). Volan prevzame vsestranski Enes in kmalu smo – seveda z nujnim »kavnim postankom« – na začetku pešpoti do naše kočice. Ravno dobro se ogrejemo in že smo spet na kavi, čaju in malem prigrizku. Ker imamo malce različne interese, nam Janez dovoli, da se razdelimo v dve skupini. Ker jaz na Mali Tičarici (2071 m) še nisem bila, se Enes javi, da bo naju z Juretom »varno vodil« in tudi ob dogovorjeni uri pripeljal nazaj pred kočico. Udarno smo hodili, seveda brez težav prišli na visoko oblačen, vendar dobro razgleden vrh in spodaj občudovali kočico pri Sedmerih jezerih in videli tudi vodnika z dvema konjema, ki je tovoril hrano in pijačo na kočico. Prej smo ga srečali prav na začetku poti, ko smo odhajali po strmem klancu od naše kočice.

Druga skupina pa si je za cilj zadala najprej samo Planino Viševnik, pa jih je seveda kar potegnilo še gor na Pršivec (1761 m).

Prav vsi do zadnjega smo bili zadovoljni, ko smo se z naše kočice, kjer smo bili ob prihodu seveda deležni toplega sprejema in na koncu slovesa delovne ekipe z lvom na čelu, spet vračali v dolino.

In spet smo **3. oktobra** po razporedu pripravljeni na Janezov novi sredin izziv – **Bevkov vrh** (1051 m) in **Ermanovec** (1026 m). Kombi je spet po pričakovanju poln, vreme je še kar, izbirčni glede tega pa tako nismo in tudi ne smemo biti. Na poti čez travnike nas

dobesedno izzivajo dežnikarice. Kamor se obrneš, že kakšna »marela« ven štrli. Nekateri jih nabirajo veliko, jaz pa vem, da ne zdrži dolgo in jih imam dve za zvečer kar dovolj. Pa še zdrave niso preveč, no, gobe nasploh. Nič pametnega nimajo v sebi. Da ne bom delila nasvetov, raje spregovorim o poti. Po slabi uri in pol smo na, če lahko tako rečem, neuglednem zaraščenem vrhu. Še deset minut pa je do Kapelice na ravnini, kjer nas začne božati sonček. Kako se prileže. Svet ob tem, vsaj pri meni, dobi drugo dimenzijo. Pa smo vmes še nekajkrat naleteli na meglico in spet preštevilne gobe raznih imen, največ pa seveda spet dežnikaric in raznih gobanov. Toliko jih jaz v življenju še nisem videla. Malo smo iskali, zgrešili pot in kar čez Jazne po asfaltu peš prišli v Sovodenj do kombija. Nato pa se potem kar zapeljali do Kmetije na Ravan, kjer smo se oskrbeli s skuto, sirom, smetano in doma potem pekli in jedli. Okoli vrha nad planinsko kočo Ermanovca pa spet gobe, tokrat morje rdečih strupenih mušnic in sonce, sonce. Tako se je naš izlet tudi končal, sončno v vseh ozirih.

Ko smo se v sredo, **17. oktobra**, spet v polnem kombiju odpeljali do Podkraja, smo bili takoj na začetku prijetnega vzpona po travnikih spet deležni pogledov na obilje dežnikaric. **Križna gora** (1168 m) s stolpom na vrhu pa ni bila tako prijazna kot enourna pot do nje. Po travnikih smo hodili v soncu, po skalah blizu vrha pa je začelo neprijazno pihati. S stolpa se ni videlo prav nič, saj je nas je obdajal prav gost oblak. Oblak in megla nas spremljata še do vrha **Sv. Duha** (1212 m) z gotsko cerkvico, kamor pridemo pol ure kasneje. Okrepčilo je bilo nujno. Kar hitro po malici pa smo se pobrali dol, spet na sončna travnata pobočja, posejana z gobami, in bili Janezu spet hvaležni za še en na novo odkrit mali izlet.

Dokaj lepo jesensko vreme se nadaljuje **7. novembra**, ko se spet v sredo ob osmih odpravljamo iz meglene Ljubljane najprej iz Senožeti na **Sv. Miklavža** (741 m) in nato še na malo višji sosednji **Cicelj** (817 m). Jesenske barve so čudovite in čeprav sonce ne sije ves čas, je od teh barv vendarle vse ožarjeno. Ker smo na dveh vrhovih, tudi dvakrat potegnemo ven sendviče in čaje, kot se spodobi, čeprav ni nujno niti potrebno. Ampak v lepi naravi vse prija. Prvi žig dobimo na hiši pod vrhom Miklavža, drugega pa čez uro in pol na vrhu zaraščene Ciclja s klopco, na katero se jih zdrenja večina. Pot navzdol gre seveda po drugi strani in je precej zdrсна zaradi vlažnega listja. Kar nekaj se nas je parkrat znašlo na zadnji plati, seveda brez posledic. Ob enih smo že pri kombiju in za kosilo že doma.

21. november nas, žal, v megli – pa je menda tudi v tem neki čar, sicer pravi Jure, jaz ga pa nekako še nisem odkrila – čakata **Osolnik** (857 m) **Govejek** (812 m). Danes imamo poleg polnega kombija še spremstvo osebnega avtomobila, saj nas spremlja tudi pasji prijatelj Rex. Iz vasi Sora nadaljujemo pot proti Topolu in po nekaj kilometrih parkiramo za znano gostilno Legastja, kjer se ustavimo na koncu pohoda, ko poravnamo račune. Kar po cesti jo mahnemo v hrib in se odcepimo na levo, desno se pride v 40 minutah na Govejek, nas pa najprej zanima Osolnik. Na vrhu smo kmalu po deseti uri in tu je seveda spet cerkva Sv. Mohorja in Fortunata in spet megla. Komaj vidimo drug drugega, zato se hitro spustimo do brunarice, ki je seveda zaprta, ampak zunaj so klopi in mize, pa si kar postrežemo. Slavka je spet spekla štrudelj, ne vem kdo ponuja domač šnopček, tudi čaja je na pretek, hudega nam ni! Čez **Gontarsko planino** (894 m) – tega žiga pa res še nisem imela s tega konca – je samo še dobre pol ure do Doma na Govejku, kjer smo ob pol enih popoldne. Že kar nekaj časa sameva ta dom, menda ne dobijo novega oskrbnika. Tu imamo spet postanek, nato pa smo v slabi uri pri avtih. Doma pa spet ob spodobni uri!

Vreme nas je **5. decembra** malo zafrknilo in nismo mogli izpeljati sicer načrtovanega Pekla pri Borovnici (ki je zamenjal Rakitno), ampak ker sredini upokojenici zlepa ne odnehamo, naš vodnik Janez pa sploh ne, gremo pač na nekam dostopnejši kraj – iz meglene Horjula na **Koreno** (725 m) in v Dolenjo vas pri Polhovem Gradcu. Vsi smo nekako le upali, da se bomo izkopali iz decembrske megle, pa ni šlo. Vendar, kot rečeno, to ni ovira za preprosto premikanje po prvem letošnjem snegu in še preprostejše predihavanje. Naloga je bila izpolnjena. Ko se po drugi strani spustimo dol na asfalt, se po recimo dveh kilometrih okoli ene ure popoldne ustavimo pri prijazni domačiji Hermano-

vih. Čeprav nas je za celo dnevno sobo, najdemo vsak svoj sedež, dobimo vsak svojo skodelico vročega čaja in tudi kaj žganega, kdor to potrebuje. Potem Herman zapelje Janeza do našega kombija, ki ga parkira pred to prijazno hišo in kmalu po drugi uri smo že doma. In spet je minila sredo...

Zadnji letošnji sredin izlet je bil **19. decembra na Hleviško planino (907 m)**. Ker so naši izleti kratki, si lahko privoščimo malce kasnejšen odhod iz Ljubljane, ob devetih, saj se tudi sonce decembra zbuja kasneje. Do Idrije privijugamo šele krepko čez deseto in štartamo ob pol enajstih po lovski poti. Hodimo po senčnem gozdu in desno od časa do časa zremo v sončne hribčke in za njimi zasnežene hribe. Pri taborniški koči si malo oddahnemo, spijemo čaj in se nastavimo soncu, pa nas takoj začne mraziti. Treba je naprej čez Pšenk (680 m) in do koče na Hleviški planini (818 m). Do sončnega vrha nas loči le še 15 minut zasnežene poti. Lepo, prelepo! Na vrhu smo za naš zadnji letošnji izlet nagrajeni z razgledom kot že dolgo ne. Golaki, Javornik, Kamniške Alpe in skozi krošnje za nami tudi Julijci. Kar ni se nam dalo iti dol. Pa vendar, sonce ne bo več dolgo in res smo v Ljubljani že v temi.

Janezu pa v imenu celega razreda lahko samo hvala za vse uspešno izvedene izlete in za marsikoga še neodkrite kotičke – v celem letu je od štirinajstih planiranih zaradi res slabega vremena odpadel samo eden. Pa družba je bila tudi v redu, a ne?

FOTOUTRINIKI S 36. POHODA NA TRIGLAV SONJA MODLIC

Iz megle na začetku...

...v meglo na koncu.

TURISTIČNO-PLANINSKI POTEPI ČLANOV SPDT PO BOLGARIJI

26.08.2012

VTISI Z DESETDNEVNEGA POTEPIANJA PO BOLGARIJI

Marinka Pertot, foto: Patrizia Krevatin

Pričakovanje je bilo veliko, ko se je v četrtek, 26. julija na Opčinah zbrala skupina dvanajstih planincev, članov SPD Trst in se odpeljala proti Ljubljani, kjer je že čakal avtobus za potovanje po Bolgariji, deželi mnogoterih obličij in enkratnih naravnih lepot, ki leži na stičišču med Evropo in Azijo. Številni narodi, od Tračanov, Grkov, Rimljanov, Bizantincev pa do Turkov, so se »sprehajali« po tem ozemlju in tu pustili trajne sledove.

V Ljubljani so se skupini pridružili trije člani PD Rašica in štirje pobratenega PD Integral z organizatorjem potepanja, planinskim vodnikom PZS Rašem Adrovičem, kasneje pa se jim je pridružil še mednarodni vodnik Ljubomir Kotevski, ki se je ravno vračal iz planinarjenja po Avstriji. Brž ko je bila ekipa nared, smo odpotovali proti Zagrebu in Beogradu ter naprej proti Nišu do srbsko-bolgarske meje in že zjutraj prispeli v bolgarsko prestolnico Sofijo.

Ker je bil prvi dan v Bolgariji bolj turistično obarvan, smo se po menjavi evrov v leve najprej podali na ogled mesta. Sofija velja za eno najstarejših evropskih mest, nastala naj bi pred več kot 7000 leti in slovi po bogati zgodovini in burni preteklosti. Danes je to sodobno mesto, edinstveno po svojih arhitekturnih značilnostih, saj se tu prepletajo evropski in orientalski stili. Med ogledom smo se mimo tržnice podali do cerkve Sv. Nedele, kjer se na istoimenskem trgu nahajajo arheološki ostanki antične tračanske Serdice in starega rimskega mesta, pa do katedrale Aleksandra Nevskega z muzejem ikon in cerkve Sv. Sofije, po kateri je mesto dobilo ime; pred parlamentom smo prisostvovali menjavi častne straže.

V naslednjih dneh smo se posvetili planinarjenju, osvojili smo več pomembnih vrhov. Ker je bila skupina nehomogena, smo se razdelili v dve podskupini. Prva, ki je imela kot glavna vodnika Ljuba in Raša, je osvojila vse načrtovane vrhove, druga pa se je opredelila za krajše ture. Vodil jo je Tone Trope, ki je bil obenem tudi drugi šofer avtobusa. Najprej smo se podali proti pogorju Vitoša, ki se razprostira jugozahodno od prestolnice in je tudi njen simbol. Pogorje sestavlja preko deset dvatisočakov. Povzpeli smo se na najvišjega, na 2290 m visok Crni vrh, od koder smo uživali razgled na Sofijo.

V nedeljo smo se peljali proti masivu Rila, ime je trakijeskega izvora in naj bi pomenilo »goro bogato z vodnimi viri«. Z gondolo smo se povzpeli do višine 2400 metrov in se od tod podali na osvajanje najvišjega vrha Bolgarije in Balkanskega polotoka, na 2925 m visoko Musalo. Res enkratno doživetje. Uživali smo v

prekrasni naravi, polni cvetja in zelenja, potokov in vodnih tokov. Gora Musala se nahaja v Narodnem parku Rila, ki se ponaša z enkratnimi naravnimi danostmi. Krasi jo več kot dvesto ledeniških jezer, ki se nahajajo na različnih nadmorskih višinah med strmimi stenami iz paleozojskih plasti granita in gnajsa, pestra flora, z endemičnimi vrstami, kot sta bosanski bor ter bosanska jelka, ter favna. Ogromne zelene površine z nizko rastočo travo ter borovničevjem še dodatno krasijo intenzivno zelena in modra jezera. Na trenutke nas je pokrajina spominjala na Triglavsko jezera. Z vrha smo na obzorju občudovali najpomembnejše gorske verige Bolgarije, med katerimi že osvojeno Vitošo, Sredno goro, Radope in Pirin, ki nas je še čakal. Nato smo se še slikali s spominskimi majicami, ki so bile priložnostni dar vodnika Raša. V ponedeljek pa so nam vodniki pripravili posebno presenečenje, izven programa smo se podali na ogled Rilskih jezer. Ker ob ponedeljkih sedežnica ne obratuje (je v kontrolnem servisiranju) so nas z džipi peljali do planinskega doma Rilska jezera. To je bila prava avantura. Vodnik Ljubo je nato predlagal, da bi tisti, ki so bili preveč utrujeni, nadaljevali pot s konjem. Ponudbo je sprejela le gospa Anica, čeprav ni nikoli prej sedela na konju.

V spremstvu konjenika vodnika je tako prihajala do prvega rilskega jezera in nazaj. Bila je prav vesela te izkušnje. Ostali pa smo pridno hodili in občudovali lepoto divje narave, predvsem čudovito barvo smaragdnih jezer, a le petih, ker bi se morali za ogled ostalih dveh povzpeti previsoko, kar je bilo za nas tistega dne nedosegljivo. Pri enem izmed jezer smo si privoščili krajši počitek in malico, nekateri smo si nato še hladili noge v jezeru, in glej ribice so prišle in nas žgečkale. Po povratku z džipi, smo si ogledali še zanimiv ženski samostan v Borovcu. V naslednjih dneh smo osvojili smo še enega najlepših vrhov pogorja Rila, to je goro Maljowitz (2729 m). V območju NP Rila smo si, le 120 km od bolgarske prestolnice, ogledali še Rilski samostan, ki se nahaja v ozki dolini po kateri teče reka Rila. To je največji samostan v deželi in predstavlja pomembno zgodovinsko kulturno središče Bolgarije, uvrščen je v seznam UNSECO-ve svetovne dediščine od leta 1983. Nastal je na začetku X. stoletja, ko je v te kraje prišel Janez Rilski iskat duhovno zatočišče. Njegov nauk in zgled je privabil mnoge somišljenike, ki so se postopoma naselili na tem območju.

V nadaljevanju našega potepanja smo se podali še v območje gorskega masiva Pirin, ki ima najbolj tipične alpske značilnosti. Pogorje sestavlja več kot 80 vrhov, višjih od 2500 m, 176 smaragdno zelenih jezer in nešteto lepih ledeniških dolin in krnic. Celotno območje je vključeno v Narodni park Pirin, znan predvsem po veličastnih gozdovih iglavcev, med katerimi kraljujejo endemični bosanski bor in bolgarska jelka. Območje je vpisano v Seznam UNESCO-ve svetovne dediščine. Tu smo se povzpeli na najvišji vrh masiva, na 2914 m visoki Vihren. Med vzponom in na vrhu samem smo srečali veliko mladih planincev, tudi mlade starše z dojenčki na hrbtu.

Po čudoviti pokrajini, ozaljšani z morjem cvetočih sončnic, smo se naslednji dan peljali še mimo mesta Dobrinište do planinskega doma Goče Delcev, kjer smo se s sedežnico povzpeli pod vrh Momin dvor. Pot smo nadaljevali do Popovega jezera in tam uživali v naravi (najedli smo se borovnic, bilo jih je ogromno), nekateri bolj izkušeni pa so nadaljevali pot do enega najlepših jezer na Pirinu - Tевна ali Tihega jezera, kot ga še imenujejo.

In že je bil tu zadnji dan, potrošili smo zadnje leve in se začeli vračati proti Srbiji do Vlasinskega jezera in naprej do Vranjske banje, kjer smo si ogledali izvir najtoplejše vode v Evropi (od 96 do 106 stopinj Celzija).

Obogateni z enkratnimi doživetji in polni prelepih vtisov, za kar gre topla zahvala vodičem Rašu, Ljubu in Tonetu ter obema šoferjema Jožku in Tonetu, smo se nato vrnili domov. V desetih dneh potovanja smo imeli poleg prekrasne gorske narave možnost spoznati tudi gostoljubnost domačinov, v oči pa so nam padla številna protislovja, kot so npr vrvež v modernem predelu mesta v bližini pa družinica na vozu, ki ga vleče utrujen konj, začasna, kaotična in razrahljana napeljava električnih žic na pročelju hiš, v sladoledarni pa s posebno, precizno tehtnico določajo težo kepice sladoleda v kornetu, za čim točnejši izračun cene. Prava čuda!

PLAKETA DRŽAVNEGA SVETA LETOS TUDI MARINKI KOŽELJ STEPIC

Državni svet RS in Zveza društvenih organizacij Slovenije sta 4. decembra 2012 že enajstič podelila plakete najzaslužnejšim prostovoljcem. Doslej je plaketo prejelo le dobrih 100 posameznikov in organizacij. Podelitev je bila 4. decembra, dan pred Mednarodnim dnevom prostovoljcev. Za svoje 36-letno dejavno prostovoljno delo je na predlog Planinske zveze Slovenije prejela plaketo tudi Marinka Koželj Stepic. Plaketo je mogoče podeliti le enkrat.

Marinka Koželj Stepic, roj. 11. aprila 1942 v Ljubljani

- Prostovoljno delo v planinski organizaciji:
 - članica PZS od leta 1958
 - v PD Integral aktivna od ustanovitve 1974 kot član UO PD, član propagandnega odseka in vodniškega odseka, kasneje 14 let urednica društvenega glasila in še sedaj pisec člankov z izobraževalno vsebino
 - v MDO PD Ljubljane od leta 1990 – 2002 vodja odbora za vzgojo in izobraževanje, od leta 2002 do danes predsednica MDO
 - v PZS v letih 1979 – 2002 član Komisije za vzgojo in izobraževanje, v letih 1983 – 1990 vodja odbora za planinsko šolo ter v letih 1990 – 2002 vodja odbora za planinske vodnike
 - leta 1978 končala tečaj za planinske vodnike in do sedaj vodila preko 400 enodnevni tur različnih težavnosti v kopnih in snežnih razmerah ter več kot 60 večdnevni planinarjenj doma in po Evropi. Organizirala in vodila več kot 10 trekingov v Nepal, Patagonijo in Kubo
 - leta 1993 končala tečaj za inštruktorje planinske vzgoje in vodila in predavala na 26 tečajih za planinske vodnike različnih kategorij ter vodila 61 izpopolnjevanj za vodnike. V letih 1980 – 1992 vodila 12 planinskih šol za odrasle. Sodelovala pri pripravi 3 vzgojno-izobraževalnih priročnikov
- Prostovoljno delo izven planinske organizacije:
 - 14 let sodelavka Slovenske Karitas, od tega 10 let vodja Župnijske Karitas
 - od leta 2002 članica Društva klasikov, od tega 5 let predsednica, v 10 letih vodila 91 pohodov za starejše od 65 let
 - občasno laična psihoterapevka

Za prejeto plaketo ji čestitamo, saj je to izjemna čast za vsakega posameznika.

VRHOVI PRIJATELJSTVA

MITJA PREMERL

Tako se imenuje transversala (obhodnica) treh dežel: Slovenije, Koroške in Furlanije-Juljske krajine. Ta pot je bila ustanovljena leta 1972 na vrhu Prisojnika. V končni varianti od leta 1997 obsega 60 vrhov (večinoma dvatisočakov), v vsaki deželi po 20 vrhov, in sicer:

Italija

Amariana (1905 m)
Creta Grauzaria (2065 m)
Monte Sernio (2187 m)
Zuc dal Bôr (2195 m)
Avanza (2489 m)
Monte Peralba (2693 m) - Hochweißstein
Monte Cavallo di Pontebba (2239 m) - Roßkofel
Monte Zermula (2143 m)
Monte Coglians (2780 m) - Hohe Warte
Creta Forata (2462 m)
Monte Canin (2587 m) - Kanin
Cimone del Montasio (2379 m) - Strma peč
Jôf di Montasio (2753 m) - Špik nad Policami (Montaž)
Grande Nabojs (2313 m) - Nabojs
Jôf Fuart (2666 m) - Viš
Due Pizzi (2046 m) - Dve špici
Jôf di Miezegnot (2087 m) - Poldasnja špica
Ponza Grande (2274 m) - Visoka Rateška Ponca
Chiampon (1709 m)
Pramaggiore (2479 m)

Avstrija

Mittagskogel (2143 m) - Kepa
Latschur (2236 m)
Reißkofel (2371 m)
Spitzegel (2119 m)
Polinik (2332 m)
Hochstadel (2680 m)
Keeskopf (3081 m)
Petzeck (3283 m)
Polinik (2784 m)
Salzkofel (2493 m)
Scharnik (2655 m)
Sadnig (2745 m)
Sonnblick (3106 m)
Hafner (3076 m)
Säuleck (3085 m)
Großglockner (3797 m)
Hochalmspitze (3360 m)

Hohe Geisel (2974 m) - Vorderer Gesselkopf
Grosser Rosennock (2440 m)
Klomnock (2326 m)

Slovenija

Bavški Grintavec (2347 m)
Jalovec (2645 m)
Krn (2244 m)
Prisojnik (2547 m)
Razor (2601 m)
Rombon (2208 m)
Škrlatica (2740 m)
Triglav (2864 m)
Veliko Špičje (2398 m)
Grintovec (2558 m)
Jezerska Kočna (2540 m)
Mrzla gora (2203 m)
Ojstrica (2350 m)
Raduha (2062 m)
Storžič (2132 m)
Olševa (1929 m)
Stol (2236 m)
Porezen (1630 m)
Ratitovec (1667 m)
Veliki Snežnik (1796 m)

Dnevnik poti Vrhovi prijateljstva v treh jezikih z vključenim osnovnim vodnikom se dobi za 3,00 EUR na PZS na Dvoržakovi ulici. Za 30 osvojenih vrhov (po 10 iz vsake dežele) se prejme diploma, za osvojenih vseh 60 vrhov pa je nagrada značka. Nekaj vrhov iz zgornjega seznama je zelo, zelo zahtevnih.

V letošnjem letu so v Planu PD Integral že trije vrhovi v Avstriji (Saeuleck, Grosse Rosennock in Klomnock) in nekaj vrhov v Sloveniji. Za prave planince tudi ta izziv ne bo nepremagljiva ovira! Sedaj je pa na vodnikih naloga, da postopoma in varno izpeljejo celotno pot Vrhovi prijateljstva.

OPOMBA

Naša spletna stran bo uradno odprta od 20. februarja 2013.

ZAHVALA

Ob tragični izgubi dragega sina LUKA LOČNIŠKARJA se iskreno zahvaljujemo Planinskemu društvu Integral za podarjeno cvetje in vsem, ki ste ga pospremili na njegovi zadnji poti.

Vsem še enkrat hvala.

Ljubljana, 13. 9. 2012

Družina Ločniškar

ZIMSKI VZPON NA TRIGLAV, Niko Marinko

IZLETI OB SREDAH 2013

Datum	Cilj izleta	Nadm. viš. v m	Čas hoje
06. 03	Kršičevce iz Jurišč	1091	2,5
20. 03	Jamnik iz Ovsiš	831	2,5
03. 04	Krim iz Planince nad Jezerom	1107	5
17. 04	Bela peč iz Grahovš	1583	4
08. 05	Trupejevo poldne iz Martuljeka	1931	4,5
22. 06	Raduha – Snežna jama iz Loke	2062	4,5
v sezoni sredinih izletov ni			

04. 09	Goli vrh iz Zg. Jezerskega	1788	3,5
18. 09	Planina Laz - Planina pri Jezeru iz Blata	1560, 1453	5
02. 10	Sv. Miklavž na Gori iz Snovika	757	2,5
16. 10	Borovniški Pekel - Pokojišče iz Pekla	650	3,5
06. 11	Trstelj iz Dornberka	643	3
20. 11	Reber iz Trojan	878	3
04. 12	Sv. Lovrenc iz Bašlja	892	2
18. 12	Velika Špička iz Begunj	955	2,5

Izleti so vsako prvo in tretjo sredo v mesecu razen sezone.

Odhodi ob 8. uri izpred LPP ali po dogovoru. Prijave sprejema društvena pisarna ali vodnik J. Lenaršič 040/299 303.

Izlete po dogovoru lahko tudi spremenimo.

Foto: Enes Halilović

PLAN IZLETOV PD INTEGRAL 2013/14

Datum		Čas hoje	Zahtevnost	Vodnik	Pomočnik
marec					
02.03. so	Koželjeva pot	4	L	Rašo Adrovič	
09.03. so	Dobrča	4	L	Rašo Adrovič	
16.03. so	Tromeja	4	L	Mitja Premperl	Katja Premperl
23.03. so	Suhi vrh - Nanos	5	L	Janez Medved	
30.03. so	Porezen	4	Z	Janez Lenaršič	
april					
01.04. po	Obzovo na Krku (HR)	5-6	L	Marinka Koželj Stepic	
07.04. ne	Srečanje pobratenih društev SPD Trst in PD Integral	4	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
13.04. pe	Pufijev pohod	3	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
20.04. so	Lačna - Kuk - Vela Griža	4	L	Anton Trope	
27.04. so	Viševnik	5	L	Janez medved	
maj					
01.-03.05. sr-pe	Prečenje Pohorja		L	Slavko Krušnik	
04.05. so	Menina planina	5	L	Rašo Adrovič	
11.05. so	Pristovski Storžič (A)	5	Z	Mitja Premperl	Katja Premperl
18.05. so	Bogatin - Lanževica	7-8	Z	Andrej Počervina	Janez Medved
25.05. so	Kuželjska stena in izvir Kolpe	6	L	Anton Trope	
junij					
01.06. so	Kamniti lovec (I)	4	Z	Mitja Premperl	Katja Premperl
08.06. so	Uršlja gora	5	L	Iztok Apačnik	Janez Medved
16.06. ne	Ojstrnik (I,A)	6	L	Marinka Koželj Stepic	
22.06. so	Lepenatka - Rogatec	6	Z	Rašo Adrovič	Anton Trope
29.06. so	Grintovec	8	ZZ	Andrej Počervina	Janez Medved
julij					
04.-07.07. če-ne	Peš iz Ljubljane na Planino pri Jezeru		Z	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
06.07. so	Jezerska Kočna	9	ZZ	Anton Trope	Robi Mohar
13.-14.07. so-ne	Prečenje Karavank (S/A)	8/dan	ZZ	Mitja Premperl	Anton Trope
20.07. so	Špik - Hude police (I)	6	Z	Mitja Premperl	Katja Premperl
27.07. so	Poldnik (I)	3-4	ZZ	Tomaž Rusimovič	
avgust					
03.-04.08. so-ne	Grosse Rosennock - Klomnock (A)	7/dan	L	Marinka Koželj Stepic	
10.-11.08. so-ne	Prečenje Poliških Špikov (I)	8/dan	ZZ	Mitja Premperl	Rašo Adrovič
17.08. so	Jalovec	9	ZZ	Andrej Počervina	
23.-25.08. pe-ne	Triglav - z Rudnega polja	9/dan	ZZ	Tomaž Rusimovič	Andrej Počervina
23.-25.08. pe-ne	Triglav iz Krme	9/dan	ZZ	Anton Trope	Rašo Adrovič
23.-25.08. pe-ne	brez Triglava Pl. Voje - Krstenica - Pl. pri Jezeru	6/dan	L	Franc Bergant	Janez Lenaršič
31.08. so	Žagana peč - Kalški greben	11	ZZ	Rašo Adrovič	Anton Trope
september					
07.09. so	Dovski križ - Šplevta	8	Z	Andrej Počervina	Janez Medved
14.-15.09. so-ne	Saeuleck (A)	12	Z	Mitja Premperl	Rašo Adrovič
21.09. so	Cjajnik - Košutnikov turn	7	Izr. Z	Andrej Počervina	Janez Medved
28.09. so	Razpotje - Krofička	8	ZZ	Rašo Adrovič	Mitja Premperl
oktober					
05.10. so	Boskovec	3-4	L	Tomaž Rusimovič	Rašo Adrovič
12.10. so	Matajur	4	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
19.10. so	Obir (A)	4	L	Mitja Premperl	Katja Premperl
26.10. so	Resevna	3	L	Herman Rednak	Janez Lenaršič
november					
02.11. so	Izlet v neznano	3	L	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
09.11. so	Od Litije do Čateža	6	L	Franc Bergant	
10.11. ne	Kostanjeva nedelja (SPD Trst)	3	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
17.11. ne	Vrtovčeva planinska pot	4	L	Janez Lenaršič	
23.11. so	Otrič - Razsušica - Medvižica	5	L	Marinka Koželj Stepic	
december					
07.12. so	Jerebikovec	6	L-D	Rašo Adrovič	
14.12. so	Stolpnik	5-6	L-D	Marinka Koželj Stepic	
21.12. so	Prednovoletno srečanje Pr" Mehačk	3	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
januar 2014					
17.01. pe	Nočni pohod na Grmado	4	Z-D	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
25.01. so	Velika planina	6	L-D	Rašo Adrovič	
februar 2014					
01.02. so	Bašeljski vrh	6	L-D	Rašo Adrovič	
08.02. so	Kranjska reber	4-5	L-D	Marinka Koželj Stepic	
15.02. so	Tolsti vrh in Kriška gora	4-5	L-D	Rašo Adrovič	
22.02. so	Krim	3	L	Anton Trope	

PLANINSKA POTEKANJA PD INTEGRAL

18.-28.07. 2013 Planinsko potepanje po BiH in Srbiji Rašo Adrovič, Anton Trope

PLANINSKA POTEKANJA DRUGIH PD

30.04.-04.05. 2013 Planinarjenje po otoku Lastovo (HR) - PD Kamnik Marinka Koželj Stepic
 27.07.-03.08. 2013 Planinarjenje po Kotijskih Alpah (I) (Monviso, 3841 m) Marinka Pertot SPD Trst